

ELLERİNİ SOĞUTMAYALIM!

Sistemde coğrafya, ülke, ırk farketmiyor. Devletler kendilerine hizmet edenleri ödüksüz bırakmıyor, en ufak bir başkaldırıyı da unutmuyor...

Türkiye'de unutulmayan özlü sözlerdendir "polislerimizin elini soğutmayalım" der dönemin başbakanı... Sözün haklılığını sergilemek için, ellerini soğutmadan büyük fedakarlıkla çalıştı asker, polis, güvenlik güçleri... Bu kural elbette tüm dünya ülkeleri için geçerli. Büyük eylemler, kampanyalar sonucu tutuklanan katiller, ortam durulur durulmaz salınıverilir.

Son örneği ise ABD'de yaşandı. George Floyd'un katili polis, tüm dünyayı saran ayaklanmalar sonucu tutuklanmıştı. Daha eylemler hızını keseli birkaç hafta olmadan, polis Derek Chauvin kefaletle serbest bırakıldı...

Tüm dünya tank olmuştur bu katliama. Ama yine de "Nefes Alamıyorum" diyen George Floyd'un katili 1 milyon dolar kefaletle serbest bırakıldı. Tüm dünya emekçi halklarını karşısına alan sıradan bir polis memurunun 1 milyon dolar kefaleti bulup ödemesi de ayrı bir konu...

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

14 - 28 Ekim 2020 / S 104 / 2 TL

FAŞİZMİ YIKACAĞIZ!

Dinci-faşizm, bir karabasan gibi toplumun üzerine çullanıyor. Yeni değil, onlarca yıldır böyle. Soluksuz bırakmaya çalışıyor. Kağıt üzerindeki tüm haklarımızı bir bir budamakla meşguller.

Grevlerimiz yasaklandı. Gerekçe: "milli güvenliği tehdit"! Yeni değil, ne zaman sıkışsalar, aynı gerekçeyle yasak koyuyorlar grevlerimize. Adına "milli güvenlik" dedikleri umacının ne olduğunu görmüş oluyoruz hep birlikte. Anlıyoruz ki, o "milli" denen şey, biz işçileri, emekçileri kapsamıyor. Bir avuç asalağın, sermayedarın ve onun uşaklarının çıkarları anlamına geliyor "milli" denen şey.

İşkence diz boyu. Aleni. Herkesin gözü önünde, göstere göstere yapıyorlar işkenceyi. Saklama telaşı duymadan. Korkutmak, sindirmek istiyorlar çünkü tanık olanları. Herkes korksun, sussun, sinsin bir köşede diye düşünüyorlar.

İnsanlarımızı helikopterden atıyorlar. İnsan aklıyla dalga geçer gibi açıklamalar yapıyorlar. Ve tüm bu vahşeti belgeleyen gazetecileri hapse atıyorlar.

Bütün demokratik kurumlar basılıyor. Talan ediliyor. Yasal partiler gözaltı terörüyle teslim alınmaya çalışılıyor. Belediye başkanları görevden alınıp tutuklanıyor, yerlerine vali ve kaymakamlardan kayyumlar atanıyor. Bir de "fetih namazı" kılıyor bu kayyumlar belediye binası önünde. "Düşmandan ele geçirildiğini" ilan ediyorlar bu kurumların.

Oyunun göstermelik kuralları bile kaldırılıp bir kenara atılıyor. Artık hiçbir kural yok. Yasa yok. "Yasallık bizi boğuyor" diye haykırıyor burjuvazi. Ve her tür "yasallık" prangasından kurtuluyor. Üstelik tüm bu yasalar bizzat kendi yasaları olduğu halde! Bu yasalar, bizi, emekçileri baskı altına almak için çıkarıldığı halde!..

Bütün doğal kaynaklar tekellere, yandaşlara, kodamanlara peşkeş çekiliyor. Ormanlar kırıma uğruyor, maden ruhsatları veriliyor. Dereler satılıyor. Karşı çıkan tüm halk, kadın erkek, çocuk yaşlı, herkes devletin asker ve polisi tarafından derdest ediliyor, yerlerde sürükleniyor. Vahşi bir şiddetle, cebir ve zorla sahip çıktığı bölgelerden sürülüp atılıyor.

Kadınlara yönelik sistemli bir saldırı uygulanıyor. Sıradan bir "erkek şiddeti" değil. Bizzat devlet tarafından, bizzat iktidar tarafından planlanan bir şiddet. Saldırganlar korunup kollanıyor, söylem düzeyinde

arka çıkılıyor. İnat ve ısrarla kadınlar toplumsal yaşamın, kamusal alanın dışına sürülmek, eve hapsedilmek isteniyor. Kadınlara boyun eğdirilmeye çalışılıyor.

Kürtçe konuştuğu için sıradan insanlar saldırıya uğruyor, öldürülüyor. Kürt işçiler ırkçı saldırılarla karşılaşılıyor. Göçmen işçiler, her yerde ırkçılığın hedefi haline geliyor.

Her konuşan, her karşı çıkan kovuşturmaya uğruyor, gözaltına alınıyor. En sıradan sosyal medya paylaşımlarından ötürü insanlar tutuklanıyor. Zindanlar ağzına kadar politik tutsakla dolu.

Daha sayamayacağımız kadar çok şey var. Zincirlerinden boşanmış bir azgın faşist saldırganlık, her yerde emeğe, emekçilerin üzerine yöneltilmiş durumda. Silahlanmış, örgütlenmiş, her tür göstermelik ya sayı bir kenara itmiş...

İçerde geniş emekçi kesimlerin öfkesini üzerlerine çektikleri içindir ki, dışarda cepheden cepheye koşuyor, savaş atlarını her yere sürüyorlar. Savaşlar üzerinden şöven milliyetçi dalga yaratmak, emekçiler üzerinde ideolojik tahakküm kurabilmek derdindeler.

İşlerin bu noktaya gelmesi, artık eski yöntemlerin hiçbiri ile yöne-

temediklerinin göstergesi. Artık topyekun bir saldırganlık, topyekun bir faşist diktatörlük peşindeler. Egemen olamıyorlar. Güçsüzler. Vahşetle, şiddetle, zorla ayakta kalmaya çalışıyorlar.

Korkutmak, öfkeli yığınları sindirmek derdindeler. Çünkü sonsuz bir korku içindeler. Korkuyorlar. Cesaret emekçi saflarda her geçen gün yayılıyor. Cesaret bulaşıcıdır. Artık kitlesel bir hal aldı cesaret. Korku eşikleri aşıyor. Her saldırı dalgasından sonra daha geniş kesimler mücadeleye atılıyor.

Güçlü olan biziz. Büyüyen, her geçen gün daha geniş sayılarla bir araya gelen biziz. Yaşamın her alanında faşist baskılara daha yüksek sesle karşı çıkan biziz. Dinci faşizmin yasaklarına inat, her yerde sokaklara, alanlara çıkan biziz. Hiçbir demokratik kitle örgütü, meslek örgütü boyun eğmiyor faşist devlete. Grev yasaklarına, eylem yasaklarına rağmen mücadeleden geri durmuyor işçiler.

İddialyız. Israrcıyız. Büyük bedeller ödedik. Daha ödeyeceğimiz bedeller var çokça, biliyoruz. Fakat başaracağız. Faşizmi yıkacağız. Özgürlüğü kazanacağız.

>>Editör...

**GERÇEK KURTULUŞ YOLU:
DEVİRİM!**

Türkiye'nin bir çöküşün eşliğinde olduğu artık genel kabul görmeye başlayan bir tespit haline geldi. Tekelci kapitalist düzene ve dinci faşist iktidara sıkı bağlarla bağlı olanlar dışında, sorunlara bir ölçüde de olsa objektif yaklaşmaya çalışanların kanısı da bu yönde.

Tekelci sermaye sınıfı ve dinci faşist iktidar düzenin geleceği açısından sorunun ciddiyetinin farkındalar. Önlem üstüne önlem almaya, devletin baskı ve terörünü dizginsiz uygulamaya; kendi yasallıklarını dahi ortadan kaldırarak yol almaya çalışmalarını bunu göstermeye yeter. Şüphesiz görmek isteyenlere.

Varınlar Mücadelesi

C.Dağlı

2

Nasıl Bir Verde Yaşıyorsunuz

Kenan Kızıl

4

3.Dünya Savaşında Türkiye'nin Veri

Ali Varol Günel

6

Seçimden Sonra Tufan

Sinan Kaleli

7

3

YARINLAR MÜCADELESİ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Bu topraklarda, devrimci mücadele yarım yüzyıldan fazla bir zamandır sürüyor. Bu soluksuz bir mücadeledir. Bu mücadelede, sadece bir güç birikimi, devrimci bir birikim oluşmadı, aynı zamanda, yeni bir özne, devrimci nitelikli bir özne de biçimlendi. Yaşanan her bakımdan yoğun devrimci bir süreçtir. Yarınlar, böylesi kavga yüklü bir süreçten geçilecek hazırlanılır.

Belirtmeye bile gerek yok ki, devrimi gerçekleştirmek için yalnızca teorik, eğitsel, örgütsel yönde hazırlanmak, edilgen bir çabadır ve devrimi başarılı yapmaya yetmez. O halde doğru olanı bütünlüklü olarak ifade etmeliyiz. Doğrusu, ciddi, çok yönlü hazırlık ve eylemlerle sürece bir itiş vermek ve onu hızlandırmaktır. Emekçi kitleler, ne kadar iyi hazırlanırsa hazırlansınlar, devrimin patlak vermesi, sadece bizim hazır olup olmamamızla bağıntılı değildir. Sistemin krizinin şiddetlenmesi, uluslararası alanda ani gelişmeler, kitlelerin öfkesindeki ani patlama ve bunun ayaklanmaya yol açması vb. etkenlere bağlı olarak da gerçekleşebilir. Böyle bir durumda, partinin ve devrimci kitlelerin yapması gereken, harekete pratik olarak katılmak ve yön vermektir. Özcesi, ani gelişecek her yeni durumu karşılayacak bir konumda olmamız gerekiyor.

Yaşanan süreç, emekçilerin bilincinde ve hareket tarzında köklü dönüşüm yarattı. İşçiler, kendinden sınıf iken, devrimci mücadeleden geçerek, kendisi için sınıf, yani sınıf bilincini duruma geldiler. Kendisi için sınıf dönüşümü, mücadele içinde gerçekleşti. Bunun yanında, devrimci politik bilinç, komünist bilinçlenme, aynı süreçte edinildi. Bu devrimci Marksizm, işçilerin devrimci sınıf partisinin destek ve çabasıyla oldu. Komünist Partisinin kendisinin temelleri, gelişimi ve bilinçlenmesi bu süreçten ayrı ele alınamaz. Yani yoğun, sert ve çok yönlü mücadele içinden geçerek, yetkin ve devrime öncülük edecek bir konuma geldi. Leninist Parti bu ileri düzeyiyle, yalnızca devrimden çok şey öğrenmekle kalmadı, aynı zamanda, devrime çok şey öğretti ve öğretmeye devam ediyor. Partinin çok şey kazandırdığı devrim, zafer yolunda ilerleyen devrimdir.

Kuşkusuz, devrimci sınıf mücadelesi başlangıcın çok uzağındadır. Yani mücadele çok ileri değer ve birikimler yarattı. Gezi Haziran Halk Ayaklanması, 6-8 Ekim Serhıldanı ve bir dizi isyan ve irili ufaklı ayaklanmayı ve sayısız eylemi göz önüne alınca, mücadele başlangıç noktasında, (sonuçlandırılmamışlık) değil, sonuca doğru ilerliyor. Bunu özli biçimde ifade etmek gerekirse, başlan-

gıçtan zafere doğru ilerliyor. Bugünün temel güncel görevi varılan yerden daha ileri gitmek ve on yıllarca, milyonlarca insanın büyük bir mücadele vererek kendilerini öne attığı ve ileri bir nitelik kazandırdığı, o büyük eseri, devrimi başarıyla sonuçlandırmaktır. Devrim ve yeni bir dünya için dövüşenler eşitsiz koşullarla ve eşitsiz araçlarla görevlerini yerine getirdiler. Bu görev tamamlanacaktır.

Başlangıç, içerde sınıflar güç dengesinin henüz emekçilerin lehine olmadığı koşullardır. Bu koşullarda, zafer hedefiyle yola çıkmak büyük bir cesarettir. Devrimci cesarettir. Dünyanın her köşesinde, komünistlerin önderlik ettiği mücadele bu şekilde başladı. Daha ilk çıkışta, başlangıçta, zaferden emin olarak hareket edildi. Hareketi her yeni aşamaya çıkarma sürecinde, cesurca davranış gösterilmiştir. Bu, cesaret bilgelidir. Bununla anlatmak istediğimiz komünistlerin her koşulda, kapitalist topluma meydan okumasıdır. Burjuva toplum, her adımda, komünistlerin önüne engel çıkarı. Fakat, her engel kesin bir kararlılıkla aşıldı. Tarihin en büyük ve en ileri gidebilen devrimi, her zaman en büyük en keskin kararlılığı gerektirir. Bu topraklarda on yıllarca süren sınıf mücadelesinde gerçek devrimci güçler, bütün bu mücadele yılları boyunca, yüksek devrimci nitelik gösterdi.

Devrimci komünistler, mücadelenin geleceğine kesin bir güven beslediler; perspektiflerini daraltmadılar, sığ ve dar kafalı davranmadılar. Hareketin programı strateji ve politik çizgisini oluşturmak için ısrarlı, azimle ve soluksuz bir çaba içinde bir niteliği olmuştur. Teori ve toplumsal devrimlerin deneyimleri büyük bir istek ve eleştirel titizlikle ele alındı. Sonuçları mücadeleye aktarıldı. Bu konuda, devrime doğru giden her devrimci halk gibi davranıldı. Teori ve pratiğin birliğinin devrimin zaferi için zorunlu olduğu bilinciyle hareket edilmiştir. Ancak teori, politika aracılığıyla hayata geçer. Bu bağlamda, proletaryanın bağımsız devrimci politikası, her somut durumda oluşturuldu. Bütün bu süreç boyunca örgütlenme ve mücadele konusunda olduğu gibi, ideolojik teorik yönde, politik yetkinleşmede atılan adımlar, gelecekteki sınıf mücadelelerinde ve yeni bir topluma geçişte bir dayanak rolü oynayacaktır.

İşçi sınıfının toplumsal pratiği, emekçi sınıfın, bu süreçte, en belirgin ve başrol oynayan mücadele yöntemidir. Eylemsel pratik, bunun devrimci biçimlere bürünmesi, sınıf mücadelesine görülmedik bir hız verdi. Halk kitleleri buradan daha ileriye, devrimci pratiği, devrimci eylemleri yükselterek ulaş-

acaktır. Maddi koşulların gelişmesinin yanında, devrimci eylem çizgisi izleyerek militan bir sınıf konumuna geldi emekçi sınıf. Bugün şiddetli burjuva saldırılara rağmen militan bir çizgide ilerlemesi, devrimci bir süreçten geçmesinin bir sonucudur. Onun militan devrimci mücadelesinde, kapitalist sınıfın her saldırısı etkisizleşir. Emekçi kitleler üzerindeki saldırıları, şiddeti etkisini yitirmişse, devrimci uzun sürmez. Gerici burjuva şiddeti, başkaldıran, eylem halinde olan, çatışan insanlara başeğdiremiyor, yıldırıyor, sindiremiyor. Hayır, kitleler geriye çekilmiyor, ama ilerliyor, durmadan ilerliyor. Devrimin gelişmesi karşısında sermayenin eli kolu bağlı.

Kitlelerin devrimci pratiği militan sınıf mücadelesi bir anlık, bir atımlık değildir ve olmamıştır. Son yarım yüzyılın tümünü doldurur. Bugünü kaplar. Kitlelerin toplumsal pratiği, toplumu dönüştürecek bütün süreci kapsar. Ortaya çıkan pratik, verilen mücadele, sürdürülen eylemler bugüne kadar zafer getirmemiştir, fakat getirecektir. Bu, toplumsal pratik en ileri noktasına götürülerek gerçekleşecektir.

Halk eyleminin, işçilerin devrimci sınıf mücadelesinin hedefi, yeni ve yüksek bir toplumdur. Kitlelerin eylem çizgisi bugünün sorunlarıyla sınırlandırılırsa, halkın bakış açısı daraltılmış olur. Gelecek hedefinden uzaklaştırılan kitleler, enerjilerini etkin olarak ve sonuna dek harekete geçirmezler. Bu, sonuç olarak emekçilerin mücadelesinin sınırlandırılmasıdır. Yeni bir geleceğe, işçi sınıfının sınırlandırılmamış, en yüksek noktaya varan eylemleriyle gerçekleşir.

Proletaryanın önüne toplumu dönüştürme görevi konmalıdır. Bu dönüştürme proletaryanın tutarlı devrimci eylemleriyle gerçekleşebilir. Bunun aracı partidir. Üretimin toplumsallığının derinleşmesi, bu dönüşümü, üretim araçlarının denetimini olanaklı kılar. Burada kilit sorun, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetidir. Toplumsal mülkiyet temelinde, üretim araçlarının denetimi, toplum tarafından yapılabilir. Proletarya böylesine son derece devrimci bir bakış açısıyla hareket ederse, mücadeleyi zafere taşıyabilir.

Bir halkın bir devrime doğru hızla ilerlediği veya devrimin güncel olduğu yalnızca toplumun iç çelişkilerinin keskinleşmesi, sistemin krizinin derinleşmesi, çatışmaların şiddetlenmesi, olayların patlama biçiminde kendini göstermesi vb yollarla anlaşılabilir. Ideolojik çalışmaların yaygınlaşması, teori-devrim deneyimlerinin harıl harıl öğrenilmesi, sanat edebiyat, estetik, mizah, kısacası düşünsel ve sanatsal yaratıcılıkta bir patlama görülmesiyle de anlaşılır. Leninist

partinin işçi hareketinde ve solda büyük bir etki yaratması devrimin sınıf kavgasının öne çıkan güncel, en önemli ve en ivedi sorunu olduğunun en çarpıcı ve en açık göstergesidir.

Devrimci işçi hareketinin, komünist partinin, devrimin çok hızlı ve büyük gelişme gösterdiği atılım yılları, ideolojik tartışmaların, teorik eserlerin verildiği; sanat ve estetikle yeni ve etkili yapıtların üretildiği dönemlerdir. Daha doğrusu ideoloji ve sanat harekete bir itiş vermiştir. Ekim 1917'ye geline süreçte, büyük devrimci ilerleme Marksist teori işçiler tarafından hızla benimsendi. Marksizmle gerek sapmalarla, gerekse burjuva ve küçük burjuva ideolojisi arasında derin ideolojik tartışma oldu. Devrimin sanatta güçlü eserler ortaya çıktı. Devrim çok yönlü mücadeleyle hazırlandı. Sosyalizmin kuruluş yıllarında sosyalizmin inşası üstüne hareketli teorik tartışmalar oldu ve sanatta yeni bir atığa giriştiler. Daha sonraki yıllarda Ekim sosyalist devrim öncesi ve sosyalist kuruculuk yıllarında ortaya konan değerler, birikime dayanıldı. Türkiye ve Kürdistan'da yetmişlerde olsun, doksanlarda olsun, bugün olsun, devrimin teorik (ideolojik) gelişmesi, pratik gelişmesiyle birlikte oldu.

Birçok çevre, yarım yüzyılı aşan dönem boyunca, ortaya konan devrimci değerlere dudak büktüyor, onları küçümüyor. Oysa bu süreç boyunca büyük devrimci birikim yaratıldı. Devrimci birikim bütünlüklüdür. Onu pratikle sınırlamak; sanat, estetik, teoride elde edilen ilerlemeyi keskin, radikal çıkıştan koparmak; şiirsiz, tiyatrosuz, ezgisiz bir devrimci mücadele düşünmek... onu çaraktırmak, yoksullaştırmak, dar sınırlara hapsedmektir. Bu, gerçeğe aykırı olur. Devrim, bütün bu süreç boyunca zengin bir birikim oluşturdu. Devrim, tartışmasız ileri bir noktadır. Özetle... emekçi kitleler, devrimi zafere götürecek bir konuma gelmiştir.

Reformist hareketler, demokrasi mücadelesinin -halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinden farklı olarak- burjuva sınıfı baskı altına alacağını ve denetleyeceklerini düşünüyorlar. Amaçları, sömürücü sınıfı devirmek değil, onu baskılamak ve kontrol etmek, gelmek; böylece sömürüyü sınırlamaktır. Böylece sömürüye son verilmesini sonraya bırakmış oluyorlar. Onlar demokrasi derken, demokrasiyi sınıf karakterinden yalıtarak, soyutlayarak ele alıyorlar. Onların demokrasiden anladıkları, aslında burjuva demokrasisidir. Burjuva demokrasinininse modası geçmiştir. Demokrasi, sandıkları gibi, burjuvaziyi denetlemenin bir aracı değil, aksine, emekçi halk kitlelerinin, burjuva kurum-

lar aracılığıyla denetlendiği bir araçtır. Sermaye sınıfı halk kitlelerinin sokak hareketini, isyan ve ayaklanmalarını bu yolla kontrol altında tutmak, söndürmek ve yönetilebilir duruma getirmek ister. İşçi sınıfının, halk kitlelerinin hedefi, burjuva egemenliği, kapitalist toplumu devrimci yoldan yıkmak ve sosyalizme geçmektir. Bu, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesidir. Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi bir devrim mücadelesidir. Devrimle hayata geçer. Reformist hareketlerse, bu hedefi, gerçekleşmesinin önkoşulu olan devrim olmadan ele alıyorlar. Böylece onlar, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesini, haklar mücadelesine indiriyorlar. Oysa bu mücadelenin içeriği, emeğin devrimci iktidarını gerçekleştirerek, halk demokrasisi yoluyla yeni bir topluma geçmektir. Demokrasi mücadelesini sosyalizmden koparırsan, burjuva diktatörlüğün sınırları içinde kalırsın. Bu gerçeğe göre, reformist hareket, neden Leninist Parti'nin görüşlerini kopya ederek halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinden söz ediyor? Yapılmak istenen açık: Kendi burjuva işbirlikçi çizgisinin üstünü örtmek. Bu, küçük burjuvazinin politik programıdır. İşçi sınıfıysa kendi devrim programını hayata geçirmek için dövüşüyor.

Toplumsal devrim tarihine gözünü kapayarak, gerçekleri yok sayamazsın. Proletarya, proletarya devrimleri çağını başlattığı Ekim 1917'den bu yana dünya tarihinde yeni bir süreç başladı. Proletarya diğer emekçileri yanına alarak, sosyalist toplumla, insanlığın geleceğini belirleyen bir güç haline geldi. Sanki toplumsal devrimlerle geçen bir yüzyıl ve yüz yıllık sosyalizm tarihi hiç yaşanmamış gibi düşünen uzlaşmacı siyasetler, bu tarihsel, toplumsal gerçeğe rağmen, işçi sınıfını edilgen olarak gösterebiliyor. Sanki bu topraklarda 68'den bugüne, yoğun devrimci bir süreç yaşanmamış, devrimci proleterler, devrimci komünist güçler, verdikleri büyük devrimci mücadeleyle dünyanın en ileri güçleri arasında yer alacak bir düzeye gelmemiş gibi. Emekçi sınıf devrimi başararak, iktidarı devrimci tarzda ele geçiremeyecek bir durumda gösterebiliyorlar. Emekçiler, Gezi Haziran Halk Ayaklanmasıyla, devrimi başaracak denli ileri noktada olduğunu gözlerin önüne serdi.

Bu topraklarda 52 yıllık tarih hareketi, devrimin kendini oluşturma sürecidir. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, bu süreç devrimin zaferiyle sonuçlandırılacaktır.

"YEP"Yeni Politika!

Hazine ve Maliye Bakanı Damat Berat, 2020-2023 döneminde uygulamayı düşündükleri "Yeni Ekonomik Program"ı açıkladı. Aslında herkesin televizyonlarının karşısına geçip ne diyeceğini merakla takip etmesi gerekir öyle değil mi?

Ama öyle olmuyor; Ana Haberlere yansıyan bazı görüntülerde insanların toplu olarak oturduğu bazı kahvehane vb'lerinde televizyonların sesinin kısık olduğu görülüyor. İnsanlar, Bakanın söylediklerine değil, alt yazıda geçen döviz kurlarına bakıyorlar. Ve görünen o ki, Bakanın konuşması dövizin ateşini düşürmek şöyle dursun daha da artırıyor. Klasik söylemle söyleyecek olursak "Bakan, piyasalara güven veremiyor!"

Gazetecilerin kurlardaki yükselişle ilgili sorusuna Damat Berat'ın verdiği "Kur benim için hiç önemli değil; hiç oraya bakmıyorum" cevabı mıdır bunun nedeni, yoksa "YEP" yeni olarak sunulan programda, daha önce verilen %5 büyüme oranının %0.3'e çekilmesinin pandemi olarak gerekçelendirilmesi dışında yeni olan hiçbir şeyin olmaması mıdır bilemiyoruz;

ama Damat Berat'ın yaratmaya çalıştığı iyimser havanın daha gün akşam olmadan dağılıp gittiğini söylemek mümkün.

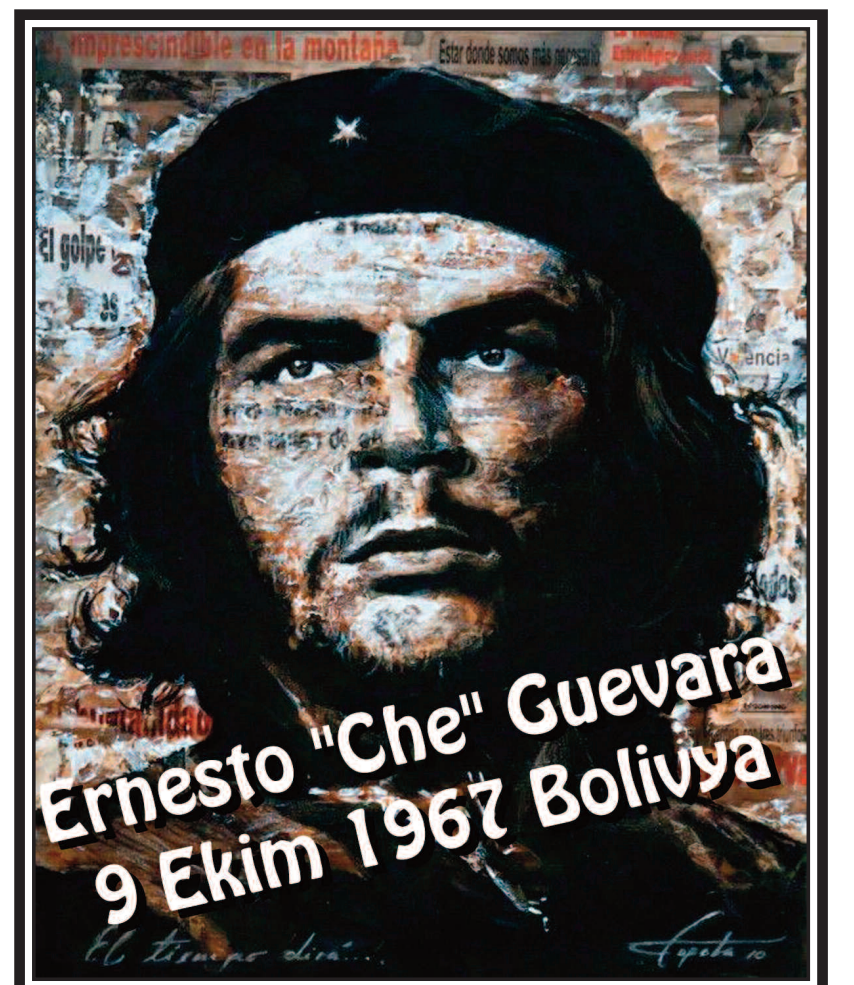
Bakan, "Salgın döneminde aldığımız bu politika tedbirlerinin neticesinde bu yılın Temmuz ayında ekonomik faaliyet hızlı bir normalleşme sürecine girdi. Bu anlamda gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin birçoğundan Türkiye olarak pozitif ayrıştık" diyor, ama kendisi dışında hiç kimse bu açıklamaya pozitif bakmıyor; bu konuda siyasi iktidar ile halk epeyce bir ayrışıyor! Sadece bazı yandaş medyada arzı endam eden sözüm ona "ekonomist"ler, atılan adımlarda dünyaya meydan okuma gördüklerini söylüyorlar.

Onların kastettikleri de, Eylül ayı ortalarında uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody's'in Türkiye'nin notunu yatırım yapılabilir seviyenin 5 basamak altı olan B2'ye düşürmesi, gelecek görünümünü de "negatif" olarak (yani gelecekte daha kötüye gideceğini öngörme) belirlemesine karşılık, ekonomi yönetiminin "iyimser" bir tablo çizmesi olsa gerek. Bir nevi, siz bizi böyle Uganda, Ruanda, Etyopya ligine atıyorsunuz ama bakın biz "pandemiye rağmen yıkılmadık ayakta-yız" demeye getiriyorlar.

Damat Berat, tüm göstergelerin "V Tipi" toparlanmaya işaret ettiğini söylüyor. Demek ki biz bir ara "dip"i görmüşüz! Muhtemelen "ekonomimizin uçuşa geçtiği dönem" olmalı!

İşte ne kadar gerçekleri ters yüz etmeye kalksanız da, bunun için TÜİK vb kuruluşları, medyanın önemli bir kısmını kendinize yedekleseniz de, gerçekler bir yerden başlarını doğrultup "biz buradayız" diyorlar.

Dolayısıyla ortada "yeni" hele hele "YEP" yeni bir şey yok!

Editör

GERÇEK KURTULUŞ YOLU: DEVRİM!

Baş tarafı 1. sayfada

“Hani nerde Haziran Halk Ayaklanması türü devrimci kitle eylemleri” diye soranlar, emekçi sınıflarda, Kürt halkında, yoksul kitlelerde, devrimin diğer toplumsal güçlerinde alttan alta süren kaynaşmayı, fokurdamayı göremeyen; her olayı tekil, toplumsal bağını ve etkilerinden ayrı ele almaya alışmış darkafalılardır.

Böylelerinin kavrayamadığı nokta, “Her türlü devrimci kargaşalığın arkasında, günü geçmiş kurumların karşılanmasını engelledikleri bir gereksinmenin bulunduğu”dur. Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik güçleri, devletin kurumları bu gereksinmelerin karşılanmasını zorla bastırma yoluna gidiyor. Ama her zorla bastırma girişimi bu istemlerin, karşılarında duran kurumları parçalayınca kadar kendilerini yeniden ve yeniden ortaya koymalarına yol açıyor. Birleşik devrim, egemen sınıfın zorla kurutma gücünden yoksun olduğu işte bu kaynaktan besleniyor.

Birleşik devrimin toplumsal güçlerinde derinden derine süren ve giderek büyüyen bir hoşnutsuzluk, bir öfke, bir devrimci enerji birikimi var. Kabul etmek gerekir ki, egemen sınıfın politik güçleri, derinden gelişen süreçleri görmekte ve anlamakta bizim sosyal reformistlerden ve orta-

lama sol hareketlerden kıyas kabul etmez derecede başarılılar.

Faşist Devlet Bahçeli'nin TTB gibi bir kuruma dahi tahammül edemez hale gelişini böyle anlamak lazım. Emperyalist devletlerin, örneğin Almanya'nın dinci faşist iktidarın arkasında kararlı duruşunu böyle anlamak lazım. ABD ve NATO'nun dinci faşist iktidara Suriye'den Irak'a, oradan Karabağ'a kadar yol vermesinin; dinci faşist çetelerini sağa-sola göndermesine cevaz vermesininin, tek değil ama, önemli nedenlerinden biri budur.

Emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul kitlelerin, işsizlerin “devrimci kargaşalık” biçiminde kendini ortaya koyan bu hoşnutsuzlukları, çoğunlukla tekil ya da küçük eylemler, bazen de büyük devrimci kitle eylemleri, verili koşullarda, kendi başına akan küçük küçük derecikler biçiminde tezahür ediyor.

Devrimin örgütlü politik güçlerinin sorunu, ayrı ayrı dereler biçiminde akan bu eylemleri tek bir mecrada, tek bir hedefe doğru akan büyük bir ırmağa dönüştürmektir. Yapılması gereken ama bir türlü yapılamayan şey budur. Bu yapılamayınca kitlelerin büyük, yıkıcı devrimci enerjisi, doğal olarak, açığa çıkmıyor. Kitlelerin yıkıcı

devrimci enerjisi ancak büyük devrimci hedefler söz konusu olduğunda açığa çıkar.

Başka bir ifadeyle, kitlelerin tüm devrimci enerjisini açığa çıkarmanın yolu, bu güçlerin büyük devrimci hedefler uğruna harekete geçirilmesidir. Faşist iktidarın, tekelci sermaye düzeninin toplumsal bir devrimle yıkılması ve yerine devrimci demokratik bir iktidarın, işçi sınıfının, Kürt halkının, emekçilerin, yoksulların, işsizlerin yaşamsal çıkarlarını derhal gerçekleştirmeye başlayacak devrimci bir hükümetin kurulması hedefi; işte ancak böyle büyük bir devrimci hedef, kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarabilir.

Şimdi toplumda ayrı ayrı akan derecikler halinde karşımıza çıkan işçi eylemleri, ezilen Kürt halkının, diğer ulusal topluluk halklarının eylemleri, yoksulların her gün biriken öfkeleri böyle bir hedef etrafında birleştirilebilir; böyle bir hedef etrafından düzeni yıkacak birleşmiş bir güce, tek bir ırmağa dönüşebilir.

İşçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, yoksulların karşısına kısa, öz, hemen anlaşılabilir bir devrimci programla çıkmak, atılması gereken ilk adımdır. Kitleler, girişecekleri bir ayaklanmada ağır bedel ödeyeceklerini, yaşamlarını ortaya koyacaklarını liberal, uzlaşmacı, sosyal

reformist çok bilmişlerden çok daha iyi bilirler. Onların devrimci sezgileri, bu çok bilmiş insanların okudukları yüzlerce kitaptan çok daha değerlidir.

Tam da bu nedenle, devrimin toplumsal ordusu, ancak uğruna can vermeye değer hedefler söz konusu olduğunda büyük tarihsel girişimlere kalkışır. Faşizmin ve sömürü düzeninin bir devrimle yıkılması işte böyle harekete geçirici bir hedeftir. Haziran Halk Ayaklanması, faşizmin yıkılması yönündeki en küçük bir belirtinin dahi kitleleri nasıl harekete geçireceğinin yaşanmış canlı örneğidir.

İşçi sınıfı, ezilen halklar, yoksullar gerçek, tam ve kesin kurtuluş istiyorlar. Yarım yamalak istemler, liberallerin, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların soyut, ne olduğu belirsiz “demokrasi” hedefleri kitleleri harekete geçirme, birleştirme, yıkıcı bir güç haline dönüştürme özelliğinden yoksundur.

Bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, kitlelerin kesin, tam ve gerçek bir kurtuluş istemleri devrimden başka bir anlama gelmez. Kitleler devrim istiyor.

Faşizm Yıkılacak, Halklar Özgürleşecek!

HBDH Yürütme Komitesi 6 Ekim günü bir açıklama yaptı, “Yeni Osmanlılık' faşist Türk devletinin bölgesel hegemonik güç olma stratejik hedefinin ideolojik alt yapısını oluşturuyor. AKP-MHP faşist iktidarının devletsel dönüşüm ve bölgesel pozisyon almasını belirleyen de bu stratejidir” dedi.

Açıklamasında devletin kendini iki temelde inşaa ettiği; birincisinin halkların devrimci başkaldırısını önlemek ve ezmek, ikincisinin ise bölgesel olarak yeni sömürü ve işgal alanları oluşturmak olduğunu söyleyerek “Bu iki temeldeki varoluş planı faşist Türk devletinin 'içerde' ve 'dışarda' ki tüm politikalarının merkezinde durmaktadır. Faşist Türk devletinin bu varoluş tarzı, onu tam olarak bir savaş devleti haline getirmiş ve tüm sanayisini de savaş endüstrisine bağlı dönüştürmesine neden olmuştur” dedi.

“...Yani bir yandan bölgesel güç olmanın yolu olarak savaş endüstrisine dönüşmüş bir üretim tarzı ve bir yandan da hem bunun nedeni ve hem de sonucu olarak kapitalizmin krizinin derinleşmesi... Tarihin yasası, kapitalizmin temel çelişkisi ve içsel çürümeye ve yıkım dinamiği işliyor.

Faşist Türk devleti dört bir yana kılıç sallayarak kendi krizini açacağını, tarihsel ve ideolojik olarak benimsediği bölgesel güç olma planının gerçekleşeceğini düşünüyor ve bunun pratik arayışlarından vazgeçmiyor.

Bakur, Başur ve Rojava'ya saldırıyor. Çünkü kendisine biat etmemiş Kürtleri bölgesel planlarının hayata geçirilmesinde birincil derede engel görüyor. Rejiminin yapısal krizinin temelinde işgal altında tuttuğu Kürdistan duruyor ve Kürdistan politik mücadelenin her türlü biçimiyle direnmeye ve karşı duruşunu örgütlemeye devam ediyor. Ne Rojava da istediğini elde etti ne de Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal planlarında hedeflediği ilerlemeyi gösterebildi” deniliyor açıklama.

Şimdi de “Azerbaycan'ın bekası” adına Azerbaycan'la bir olup Ermenistan'a saldırdığı söylenerek, “Aliyev Karabağı zorla kendine bağlamak istiyor. Türk devleti, Suriye ve Rojava'ya işgal saldırılarında devşirdiği cihatçı çeteleriyle ve doğrudan rütbeli askerleri ve savaş araç gereçleriyle

bu saldırıda konum alıyor. Faşist Türk devleti DAİŞ ve türevlerinden örgütlediği paralı askerleri vurucu ve talancı bir kuvvet olarak kullanıyor, himaye ediyor. Resmen tutamadığı alanları bu çetelerle tutmaya çalışıyor.

Kafkasya yeni bir savaş alanı haline getirilmek isteniyor. Rusya ve ABD şimdilik savaşın aktif bir unsuru değil gibi hareket ediyor, sıralarının gelmesini bekliyorlar. Savaş biraz ilerlesin onlarda sahada konumlarını alacaklar. ABD Türkiye üzerinden Kafkasya'da etkinliğini arttırmak ve burada Rusya'nın etkinlik alanını daraltmak, İran'ı bloke etmek isteyecek, Rusya NATO gücü ama kendisi ile işbirliği içinde olan Türk devletinden vazgeçmek istemeyecektir. Emperyalist devletler ve onun bölgesel uzantıları için halkların hiçbir değeri yoktur. Onlar için bölgelerin jeostratejik anlamı vardır. O bölgeler ya yer altı ve üstü kaynaklarıdır ya da onların geçiş güzergahlarıdır. O kadar!” dedi.

“Ermeni, Azeri halklarımızın bu yeni savaşta hiçbir çıkarı yoktur. Bu savaşta kendi gerici devletlerinin savaş arabalarına koşmayı reddetmelidirler. Karabağ'ın, Ermeni ve Azeri halkımızın ortakça yaşayabileceği bir yurt olması için mücadele etmelidirler. Azeri ve Ermeni halkımız faşist Türk devletinin bölgeye yerleşme planlarının gerçekleşmesi koşullarında daha büyük bir savaş ve yıkımla karşı karşıya kalacağımızı bilmelidir” denilen açıklamada Azerilerin Türk devletinin Ermeni halkına yönelik soykırımcı politikalarının güncelliği karşısında “soydaşlarımız” yalınına prim vermemesi gerektiği vurgulandı.

“Türk işçi ve emekçilerinin insanca yaşama hakkının ortadan kaldırıldığı ve en küçük demokra-

tik hak talebinin büyük bir zorbalıkla bastırıldığı, yoksulluğun, işsizliğin dakika dakika büyüdüğü bir devletin 'soydaş'ları değil halkların kardeşi olmayı seçmelidir. Bırakalım Aliyev, Erdoğan ve Bahçeli soydaş olsun” denildi.

“Erdoğan faşizmi Karabağ'ı gösterip Ermenistan'la giriştiği bu savaşta içerde milliyetçi cepheyi dinamikleştirip, sovenizmi körükleyip bir kez daha Ermeni halkına düşmanca saldırganlığı teşvik ediyor. Türk devletinin soykırımcı geleneğinin devamcısı olmanın gereklerini yerine getirmekte bir beis görmüyor. Bir kez daha Ermenileri güvercin te-dirginliğinde yaşamaya mecbur kılmak istiyor” denilen açıklamada halklar arasına nifak tohumu ekerek, bölerek, parçalayarak, yarakarak kendi bekasını sağlama almak isteyen iktidara karşı halklar arasındaki kardeşliği ve dayanışmayı yükseltmek, Türk, Kürt, Ermeni, Azeri, halkların birleşik direnişini örgütlemek gerektiği çağrısı yapıldı. Ve “Ermeni halkımıza karşı geliştirilen ırkçı faşist saldırılara karşı harekete geçmek ve bu saldırılara karşı barikat olmak önceliklidir. Ermeni halkımızın yoğunluklu yaşadıkları mahallelere, Ermeni halkımızın değerlerine yönelik saldırıların hesabı mahşere kalmayacak!

Biz Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak Ermeni halkımıza yönelik hem tarihsel hem de güncel hiçbir saldırıyı affetmeyecek ve hesabını soracağız” denildi.

Açıklama, “Paramazların, Hrant Dinklerin ve Nubar Ozanyanların birleşik mücadele kararlılıkları, devrimci pratikleri ve yüksek enternasyonalist tutumları yolumuzdur. Yaşasın halkların birleşik mücadelesi! Faşizm yıkılacak, halklar özgürleşecek!” denilerek son buldu.

Adından Bile Korkuyorlar!

Denizleri “terörist” yaftası yapıştirarak, idam ederek halkların yüreğinden ve bilincinden silebileceklerini sananlar, on yıllar boyu O'nların yeniden ve yeniden dirilişine, her doğan bebekte adlarını yaşatmalarına tanık oldular. Yine de yılmadı katilleri. Her geçen gün anmalarını yasaklayarak, “suçu ve suçluyu övme” suçlaması ile davalar, soruşturmalar yağdırarak korkutmaya, unutturmaya çalışsalar da, idamlarından onlarca yıl sonra doğan gençler, çocuklar bile sıkı sıkıya sarıldılar devrimimizin önderleri Deniz, Yusuf ve Hüseyin'e...

48 sene önce onların idamı için el kaldıran CHP, bugün de “Deniz Gezmiş Parkı”nın ismini

Haber Yaparsan Tutuklanırsın

Gazetecileri tutukla, gazeteleri, web sayfalarını kapat, yasakla, yayım yasakları getir, sosyal medya hesaplarını kapat, kullanıcılarını gözaltına al, tutukla...

Gerekçe? İşlenen suçları, yapılan işlemleri, yaşanan olayları kimse duymasın, bilmesin... Kendi medyamızdan yarattığımız toz pembe, başarıdan başarıya koşan ülkemiz ve hükümetimiz hakkında olumsuz tek bir imaj yansımam içeriye ve dışarıya. Es kaza ülkede gerçekte neler olduğunu öğrenen çıkarsa da hesap sormaya, ayaklanmaya kalkarsa halklar?

Geçtiğimiz haftalarda Van'da iki köylünün helikopterden atılması haberi yayılmıştı her yana. Görgü tanıkları olayın nasıl olduğunu anlatırken, Osman Şiban ve Servet Turgut'un hastane raporları da bunu doğruluyordu... Peki Van'da böyle bir olayın yaşandığını neden ve nasıl duyduk?..

6 Ekim sabahı Mezopotamya Ajansı (MA) Van Bürosu ve Jinnews muhabirlerinin de aralarında olduğu 4 gazetecinin evi polis tarafından basıldı. Ve MA muhabirleri Adnan Bilen ve Cemil Uğur, Jinnews muhabiri Şehriban Abi ile gazeteci Nazan Sala gözaltına alındı. 3 gün sonra da “örgüt üyesi oldukları” gerekçesi ile tutuklanarak hapisa-

değiştirdi. İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nde bir parka verilmişti Deniz'in ismi ve simgeleştiği parkı girişine.

Devrimin yükseldiği, yüzbinlerin sokaklarda devrim sloganlarının haykırdığı günlerde CHP'li Ataşehir Belediyesi parkın açılışını Kılıçdaroğlu'na yaptırmış, devrim rüzgarını arkalarına alabilmek için parkın adını “Deniz Gezmiş Parkı” koymuştu.

Bugünse aynı sermaye partisi, Deniz Gezmiş Parkı'nın adını “Deprem Parkı” olarak değiştiriyor!..

Gereğe de, 16 Eylül tarihli Ataşehir Kaymakamlığı'nın “ana arterde yer alan parka isim verme yetkisinin ilçe belediyesinde değil, İBB Meclisi'nde olması” kararı oldu.

Bu da gösteriyor ki, onlarca yıl geçse de, hâlâ isimleri dahi korkutmaya yetiyor sermayeyi; ama korkunun ecele faydası yok. Her doğan Deniz'le, Yusuf'la, Hüseyin, Taylan, Sinan'la, devrim mücadelesini yürüten son devrimciye kadar Deniz, Yusuf, Hüseyin yaşamaya devam edecek. Sizin adlarınız silinip gidecek, onların adları her yere kazınacak..

neye gönderildiler... Baskınlarda, gazetecilerin fotoğraf makinelerine, kamera ve teknik malzemelerine el konuldu.

Kimdi bu apar topar sabah baskını ile gözaltına alınan gazeteciler?

“Van'ın Çatak ilçe kırsalında operasyona çıkan askerler tarafından 11 Eylül'de gözaltına alındıkları 2 gün sonra yoğun bakım ünitesinde ortaya çıkan Osman Şiban ve Servet Turgut'un helikopterden atıldıkları dair hastane raporu ve olaya dair bilgileri kamuoyunun gündemine getir”en dört gazeteci... Evet, eğer devletin işlediği suçları haber yapıyorsanız elbette ki “örgüt üyesi”siniz!..

İlk olarak 13 Eylül'de olayı kamuoyunun gündemine getirdiler. 16-17 Eylül tarihlerinde ise, Osman Şiban ve Servet Turgut'un uğradığı işkence ve darp raporlarını paylaşarak yaşanan işkenceyi paylaştılar halklarla. Ve Osman Şiban'ın hastanede çekilmiş ve gözleri kan canağına dönen fotoğrafını, 23 Eylül'de de Servet Turgut'un yoğun bakımdaki fotoğrafını paylaştılar... Gazetecilerin yazdıkları, belgeledikleri, anlattıkları valiliğin “kaçarken kayalıktan düştüler” açıklamasıyla hiç uyuşmuyordu. Kaldı ki alanı da görüntüleyerek bölgenin kayalık değil samanlık olduğunu belgelemişlerdi.

Uzun lafın kısası, devletin elleriyle yaptığı ve örtbas ettiği katliam ve işkenceyi ortaya çıkarmanın cezası zindanlardır...

Yasa Çıktı, Onbinler Sokaklara Çıktı

Endonezya'da onbinlerce kişi, 5 Ekim günü çıkarılan "çok amaçlı yasa"yı protesto etti. Ülke çapında dev mitingler düzenlendi, başkent Jakarta'da çatışmalar yaşandı.

Endonezya hükümeti, "covid-19 salgını yüzünden darbe alan ekonomiye yardımcı olmak için istihdam yaratma tasarısı" yasalaştırdı. Karar yasalaşırken işçi ve emekçilerin görece barışçıl eylemleri ile karşılaştı. Ancak 7-8 Ekim günleri de devam eden eylemler radikalleşti, polisle çatışmalar yaşandı, 450 kişi gözaltına alındı.

Çıkarılan yasa, bizim tabirimizle "torba yasa", yürürlükte olan 79 yasayı değiştiriyor.

-Sektörel asgari ücretler kaldırılacak, asgari ücretler bölge yönetiminin inisiyatifine bırakılacak,

-Varolan yasalarla 32 ay maaş tutarında olan kıdem tazminatı 19 aylık maaşa düşürülecek,

-İşten atılanlara 6 aylık işsizlik ödeneği verilecek,

-Fazla mesai, bir günde maksimum dört saate ve haftada 18 saate çıkarılacak,

-İşçilere haftada iki yerine yalnızca bir gün izin verilecek,

-Dış kaynak kullanımındaki kısıtlamalar ve yabancıla-

rın çalışabileceği işler üzerindeki kısıtlamalar azaltılacak,

-Çevre standartları gevşetilecek, sadece yüksek riskli kabul edilen projelerde çevresel etki analizi yapılacak.

Yani uluslararası sermayenin önündeki işçiyi ve çevreyi koruyan, sömürüyü görece sınırlayan yasaları temizleyerek dikensiz bir gül bahçesi yaratacak. Endonezyalı işçi, emekçi ve öğrencileri sokaklara döken de bu oldu.

Tasarı görüşülmeden önce sendikaların da aralarında bulunduğu 15 örgüt işçilere grev çağırısı yaptı ve yasayı protesto etti. Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) da, tasarının ücretleri düşüreceğini, hastalık izni hükümlerini ve diğer korumaları kaldıracağını ve iş güvenliğini baltalayacağını söyledi.

Yasanın kabul edileceği 5 Ekim gününden itibaren sokaklara dolan binlerce işçi ve öğrenci, 8 Ekim günü Jakarta'da polisle çatıştı. İşçilerin açtığı pankartlardan birisi, "Güvensizlik oyu, çözüm devrimdir" idi. Eylemler başkent dışında da çok sayıda kente sıçradı.

Öğle saatlerinde işçiler başkanlık sarayı ve hükümet binalarının olduğu West Merdeka Caddesi'ni koruyan jiletli teller ve beton bariyerlerden oluşan polis barikatını aşmak isteyince polis gaz bombaları ile saldırdı. Kitle de gaz bombalarını polise iade etti, taşlarla karşılık verdi. Motosikletleri ile gelen eylemciler caddeyi trafiğe kapattı. Çatışmalar büyüdü, lastikler yakıldı, otobüs durakları tahrip edildi, bir inşaat tuğla ve betonları polise karşı silaha dönüştü, bir polis karakolu ateşe verildi...

Diğer taraftan polis, Jakarta'ya 20 km mesafede bir sanayi bölgesi olan Cikarang'dan başkente giden yolları tamamen kapattı, buradaki işçilerin başkente ulaşmasını engelledi. Hükümet ise bildiğimiz gibi, sokaklarda olanların işçiler değil, para ile sokaklara çıkarılmış olan öğrenciler ve işsizler olduğunu iddia etti.

İspanya'da Sağlık Grevi

İspanya'da covid-19 vakalarının artmasıyla birlikte yeterli önlemlerin alınmamasını protesto eden doktorlar, 28 Eylül'den bu yana grevdeler. 7 Ekim günü de Madrid'de hemşireler greve çıktı. Böylelikle yaklaşık 30 bin sağlık emekçisi greve çıkmış oldu.

İspanya'da 6 Ekim günü yaklaşık 12.000 Covid-19 vakası açıklanmıştı.

Hemşireler sendikası Satse Madrid, yeterli sağlık personeli olmamasını, çalışanların istikrarlı bir sözleşmeleri olmamasını, sağlık emekçilerinin maaşlarının şehirdeki en düşük maaşlar olmasını, hastanelerin bakımı için söz verilen asgari hizmetlerin kötüye kullanımını protesto ediyor.

Güney Afrika'da Grev

Binlerce Güney Afrikalı işçi, 7 Ekim günü yolsuzluğu, düşük maaşları ve iş kayıplarını protesto için greve çıktı.

Ülkenin en büyük federasyonu olan Güney Afrika İşçi Sendikaları Kongresi (COSATU), koronavirüs salgınıyla birleşen ekonomik sıkıntı, yolsuzluk, düşük maaşlar ve işsizliğe karşı grev çağırısı yapmıştı. COSATU, "Yolsuzluk, toplumumuzun dokusunu öldüren ve aşındıran kanserdir" diyor ve işçilerin işten çıkarıldıklarında ellerinde hiçbirşeyleri kalmadığını söylüyor. Geçtiğimiz ay yayımlanan resmi istatistiklere göre, Nisan-Haziran ayları arasında 2,2 milyondan fazla insan işini kaybetti.

Hemşireler, postane çalışanları ve polis memurları koronavirüs tedbirleri gereği temsili gruplarla sokaklara çıkıp eylem yaptılar. Başkent Pretoria'da yüzlerce emekçi İstihdam Baka-

n'ına muhtıra vermek için şehir merkezinde marşlarla yürüyüş yaptılar. Kırmızı COSATU tişörtleri ve şapkaları giyen işçi ve emekçiler "Şimdi Yaşamak İçin Ücret" ve "Covid-19 Yolsuzluğuna Hayır" dövizleri taşıdılar. Tekstil işçileri utanılacak bir maaşla çalıştıklarını söylerken, öğretmenler 6 ay önce vaat edilen maaş zammını beklediklerini söylediler. Ve salgın baş-

ladığından bu yana yolsuzlukların daha da arttığını anlatıyorlar.

Hükümet, 600'den fazla şirketle sağlık çalışanlarına koruyucu ekipman sağlamak ve yardım dağıtmak için 300 milyon dolarlık sözleşme imzaladığını açıkladı. Güney Afrika, 17 binden fazla covid-19 ölümüyle kıtada en fazla etkilenen ülke oldu.

Takke Düştü Kel Göründü

Salgın döneminde başlayan eğitimi yöneteme ve tüm eşitsizliklerin ayyuka çıkışı, hala tüm hızıyla sürüyor.

Karantinanın ilk başladığı sıralarda canlı dersler henüz programlanamamıştı. Tüm öğrenciler velileriyle (çoğu veli demek daha uygun olur, çünkü salgının ilk aylarındaki karantina, sonrası da dahil hiçbir zaman için sınıfa uğramadı. İlk günlerden bu zamana kadar işçiler en zor ve insani olmayan koşullarda çalışmaya devam ettiler) birlikte EBA TV'den izlediler dersleri. Ve ilk birkaç dersin ardından velilerin şaşkınlığı ve tepkileri başladı: "Okullarda çocuklarımızı bunlarla mı eğitiyorlar / uyutuyorlar / zehirliyorlar (istediğimiz tepkiyi seçerek okumaya devam edebilirsiniz!)" sözünü sık sık duyar olduk. Sistemi tanımayanlar ve gereksiz güven duyanlar için eğitimin maskesi düşmüştü.

Yaklaşık yedi ay süren çalışmalara rağmen, uzaktan eğitim bir türlü becerilemiyordu. Bu becerilememe hali sadece teknik bir konu değildi. Bütünüyle sınıfsal bir sorundu yaşamın her alanında olduğu gibi. Sorun şuydu ki, herkesin internet erişimi yoktu, bilgisayarı yoktu, tableti, telefonu yoktu. Hatta çoğunluğu Kürdistan'ın kırsal kesimleri olmak üzere, birçok yerde elektrik yoktu. Daha doğrusu biz ona, yok denecek kadar sorunlu bir elektrik şebekesi ile diyelim. Haliyle akşam ne yiyeceği bile belli olmayan yoksullar için, bakanlığın "başarıyla devam ediyoruz" dediği uzaktan eğitim, süslü bir söylemden başka bir şey değildi.

Nitekim uzaktan eğitime erişememe nedenleri tartışıldıkça, o gizlenmeye çalışılan yoksulluk da iyice açığa çıkmaya başlamıştı. Artık iş olacak gibi değildi. Halkın büyük bir bölümü eğitimin ne kadar niteliksiz olduğunu anlamış ve çoğunluğun bu niteliksiz eğitime bile ulaşamayacak kadar yoksul olduğu ortaya çıkmıştı. Vakit tamamdı ve her ne olursa olsun yavaş yavaş da olsa okullar açılmalıydı.

Okulların hangi koşullarda açıldığı, hangi tedbirlerin alın(ma)dığı ortada. Uzun uzun konuşmaya gerek yok. Daha önce de konuyla ilgili Mücadele Birliği gazetesine okur mektubu

gönderilmişti DEK'li öğretmenler tarafından.

1 Ekim 2020 tarihinde "Bilimsel Danışma Kurulu" imzasıyla Sağlık Bakanlığı tarafından bir broşür yayınlandı. Durumun vahametini daha açık bir şekilde ifade edebilmek için "COVID-19 SALGIN YÖNETİMİ VE ÇALIŞMA REHBERİ" isimli broşürden birkaç alıntıyla yazıyı noktalayalım:

1. Bir sınıfta öğrencilerden herhangi birine COVID-19 pozitif tanısı konulması durumunda;

A. Öğretmenin ve öğrencilerin kurallara uygun şekilde ağız ve burnu kapayacak şekilde maske kullanması hâlinde,

-Öğrenciler temaslı kabul edilir ve kurallına uygun maske takmak koşuluyla okula devam eder.

-Öğretmen(ler) temaslı kabul edilir ve kurallına uygun maske takmak koşuluyla eğitim vermeye devam eder.

2. Öğretmenin pozitif vaka çıkması durumunda;

-Eğer öğretmenin okul dışında riskli bir teması yoksa,

-İlk pozitif vaka çıkan sınıftaki tüm öğrenciler yakın temaslı kabul edilir.

-Okulda tüm öğretmenler temaslı kabul edilir ve maske takmak koşuluyla okula devam eder." *

*Covid-19 Salgın Yönetimi Ve Çalışma Rehberi, syf:455-456

İstanbul'dan
DEK'li Bir Öğretmen

Haysiyet Meydanı'na Dönüş

Geçtiğimiz yıl Şili'de hükümetin uygulamalarına karşı tüm halkları sokaklara döken eylemler başlamış, aylarca hız kesmeden sürmüştü. Eylemlerin yıl dönümünü Santiago'da halk sokaklarda eylemlerle karşıladı

2 Ekim Cuma günü sokaklara çıkan halka yine Carabineroların saldırıları eşlik etti. Ancak Şili polisi Carabineroların 16 yaşındaki bir genci Pio Nono Köprüsü'nden Mapocho Nehri'ne atması, öfkeyi bir anda ateşledi. Gence yardım etmek isteyenler de biber gazı ile püskürtüldü. Venezuela televizyon kanalı Telesur, olayın görüntülerini canlı olarak yayınladı.

Olay, carabineroların eylemcilere tazyikli su atabilmek için yeni bir "su fırlatma rampası" denedikleri esnada yaşandı. 16 yaşındaki Antony Araya'ya itfaiyeciler ve ilkyardım görevlileri tarafından nehir yatağında ilk müdahale yapıldıktan sonra hayatı riski nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Bu esnada polisin et-

rafta toplananlara tazyikli su ile saldırıda devam etti.

Ve "Plaza de la Dignidad" (Haysiyet Meydanı) dönüşü başladı. Halk polisin sistematikleşen şiddetini protesto etti, gencin ailesine destek oldu.

Araya'nın kaldırıldığı hastanenin etrafında başladı ilk eylemler ve yine kitleye polis saldırdı. 3 Ekim günü genci nehre atan 22 yaşındaki polis memuru Sebastián Zamora'nın tutuklanması haberi de halkın öfkesini yatıştıramadı. Halk polis barika-

tını aşarak Plaza de la Dignidad'a girdi ve orayı terk etmedi.

3 gün boyunca binlerce Şilili başkent Santiago'da, Plaza Baquedano, Plaza Los Héroes ve Plaza Italia'da (Dignity Plaza) eylemler yaptı, trafiği kapattı. Carabinerolar eylemleri bastırmak için tazyikli su ve göz yaşartıcı gaz kullandı.

Carabinerolar olayı önce genci "eylemcilerin nehre attığını" söylerken, tv'de görüntülerin yayınlanması üzerine "üzücü bir olay" diye nitelendirdi. Şili'nin gerici devlet başkanı Sebastián Piñera hiçbir açıklama yapmadı.

Şili'de eylemlerin sürdüğü son bir yılda Carabineroların saldırıları, tüm dünyanın dikkatini üzerine çekiyordu. Şili halkı polisin saldırılarını "küresel utancın merkezinde yer alıyor" tepkisiyle karşıladı ve bunu "1980'lerde, baskıcı Güney Afrika apartheid güçleri" ve "Filistin'deki İsrail işgal güçleri" ile aynı düzeyde olduğunu söylüyor.

3. DÜNYA SAVAŞINDA TÜRKİYE'NİN YERİ

Ali Varol Günal

Dünya üzerindeki gelişmeleri doğru tahlil edip, her şeyi yerli yerine oturtabilmek için her şeyden önce emperyalist-kapitalist sistemin Yeni Evre'sinde olduğumuzun kabul edilmesi gerekiyor. Kapitalist sistemin sınırlarına gelip dayandığı; artık içinde herhangi bir gelişme olanağı barındırmadığı, sıçramalı bir çöküş sürecine girdiği ve şu anda yaşanmakta olan 3.Dünya Savaşı ve Koronavirüs Pandemisinin bu sürecin görünümüleri olduğu bilince çıkarılmadan, olayların gidişatının anlaşılması mümkün değildir.

Emperyalist-kapitalist sistemin küresel çaptaki bunalımı, günden güne daha da büyümekte ve artık metropol ülkeler de dahil olmak üzere, küresel iç savaş gerçekliği her yerde kendini kabul ettirmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin genel bunalımı, gayya kuyusu gibi herkesi, her yeri içine çekmekte ve adeta dünyanın kendisini bir varlık-yokluk ikilemiyle karşı karşıya bırakmaktadır. Sınıflar savaşımının sona ermesi ve bu anlamıyla "bugüne kadarki tarih sınıf mücadeleleri tarihidir" belirlemesi boşa düşürdüğü sanılarak geçen yüz-yılım sonunda bir takım aklevvellerin öne sürdüğü anlamında değil, ama son verilmediği takdirde kapitalizmin kendisiyle birlikte bütün bir doğayı ve insanlığı yokoluşa sürükleyeceği bir "tarihin sonu"na doğru gidildiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

11 Eylül 2001 tarihinde İkiz Kulelerin vurulmasıyla başlayan 3. Dünya Savaşı süreci ise sonrasında yaşanan gelişmelerle birlikte, çökmekte olan ABD hegemonyasını kurtarmak şöyle dursun daha da hızlandırdığını göstermiştir. Aynı yıllara denk gelen ABD'nin Fas'tan Kafkaslar'a kadar uzanan Büyük Ortadoğu Projesi de sonrasında yerini "sükut-u hayâl"e bırakmıştır.

O yıllarda kendisini bu projenin eşbaşkanı olarak ilan eden ve Davos'taki "danışıklı dövüş"te İsrail Cumhurbaşkanı Simon Peres'e "one minute" diyerek "büyük sükse" yapan RTE, uluslararası politikada Türkiye'nin daha aktif olacağı sinyallerini vermişti. Tabii bazıları bunu hemen savunageldikleri Türkiye'nin "alt-emperyalist" olduğu tezlerine dayanak yapmak istediler. Aslında olup bitenin bununla bir alakası olmadığı gibi "NATO'nun sınırları Hakkari'den başlar" sözünde ifade edildiği gibi emperyalist-kapitalist sisteme tam bağımlılığın gösterilmesi olduğunu anlamak zor değildi.

Sonraki süreçte Trump yönetiminin Irak'ta, Suriye'de yenilgiyi kabullenerek geri çekilmesiyle birlikte oluşacak boşluğu doldurmak üzere Türkiye'nin buralara bir "ileri karakol" olarak yerleştirilmesi gündeme geldi. "Büyük Ortadoğu Projesi" çökmüştü ama, emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü durdurabilmek için 3.Dünya Savaşı'nı yaymaktan başka bir seçeneği yoktu. Bir yandan Rusya'nın kuşatılması, bir yandan Ortadoğu'da ortaya çıkan ve daha sonra da çıkabilecek devrimci gelişmelerin önünü kesme görevi Türkiye'ye verildi. "Yeni Osmanlılık" hevesleri de gözönünde bulundurularak bu iş için Türkiye'den daha iyi bir seçenek yoktu ellerinde. Yoksa öyle sanıldığı ya da bazılarının söylediği gibi ortada bir "rol model olma" durumu vb yoktu.

Tabii "şanlı Osmanlı"nın torunları kendilerine durumdan vazife çıkarmakta geç kalmadılar. "Türkiye Bloku" ya da "Türkiye Eksen" türünden sayıklamaları dilinden düşürmeyen İbrahim Karagül gibi Yeni Şafak gazetesi yazarları, "Erdoğan gibi lider profili sayesinde", "Türkiye eski dünyanın bütün kalıplarını sorguluyor, sarsıyor, değiştiriyor, yer yer ortadan kaldırıyor. Bütün güç alanlarını çatlatıyor, bütün ezberlerini bozuyor" diyorlar. Aynı gazeteden Mehmet Şeker, "Türkiye artık oyun kurucu. Daha önce bütün oyunları kenardan seyrediyorduk. Saha dışına kaçan topları içeri göndermekle yetiniyorduk. Bugün durum değişmiştir" diyor. Yani iş bu hazretlere kalsa Adriyatik Denizinden Çin Seddi'ne kadar her yeri Türkleştirip Müslümanlaştıracaklar; "Büyük Turan Ülküsü"nü o dakika gerçekleştirecekler! Gelin görün ki, kazın ayağı hiç de öyle değil! Doğu Akdeniz'de sefere çıkmışken kızağa çekilen savaş gemilerine baksalar ne demek istediğimizi anlayabilirler.

Dünya artık eski dünya değil! Eskiden olsa kendi halkımızı dünyada olup bitenler konusunda kandırabilir; insanları "büyüklere masallar" ile uyutabilirdiniz! Şimdi taca çıkan topu kovalarken stadın dışına çıktığımızı bütün barlar gösteriyor maalesef!

5 yıl geçti, "Barış" için Ankara Garı önünde toplananların ortasında bombalar patlatılmasının üzerinden... 5 yıl geçti, yaralı insanların üzerine gaz bombaları atılması... 5 yıl geçti bu katliama imza atanların bombalarla başkent göbeğine kadar ellerini kollarını sallayarak gelebilmelerine göz yumulduğu öğrenileli... Ancak 5 yıl geçse de acılar eksilmiyor, öfke dinmiyor...

10 Ekim günü pek çok şehirde meydanlarda ve mezarlıklarda yapılan anımlarla hayatını kaybeden 103 kişi anıldı ve son yıllarda ard arda yaşanan katliamlara karşı biriken öfke haykırıldı.

Ankara:

Katliamın gerçekleştiği 10.04'te Gar önünde anma yapmak üzere Ulus Metro çıkışı önünde toplanarak Gar'a yürümek isteyenlere polis saldırdı, 11 kişiyi darp ederek gözaltına aldı.

Yeniden toplanarak anma yapmak için harekete geçenlere polis bu defa da "pandemi gerekçesiyle izin verilmeyeceği"ni anons ederek dağılmalarını söyledi. Anonsa alkışlarla tepki gösterildi, "Katil Devlet Hesap Verecek", "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Katil İŞİD, İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla yol trafiğe kapatıldı, insan zinciri oluşturuldu.

Ulus Metro çıkışında katliamda yaşamını yitirenlerin isimleri tek tek haykırılarak anma yapıldı, "10 Ekim'i Unutma, Unutturma" pankartının üzerine karanfiller bırakıldı.

İzmir:

Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan anmaya Gençlik Örgütleri kortej oluşturarak, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak" sloganları ile katıldı. Eylem esnasında sık sık "Onlara Sözümüz Devrim Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "10 Ekim'i Unutma Unutturma" sloganları atıldı.

Katledilenlerin anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından katledilenlerin isimleri okunarak "Yaşıyor!" denildi. Emek ve Demokrasi Güçleri adına okunan basın açıklamasında, "10 Ekim katliamında rolü olan, görevini ihmal eden, katliama yol veren ve emir veren tüm sorumlular

"Zor Olanı Başarma Zamanı"

TKP/ML, Dersim'de TKP/ML TİKKO gerillaları Ali Kemal Yılmaz ve Gökçe Kurban'ın hayatını kaybettiğini açıkladı.

1-4 Ekim 2020 tarihleri arasında Dersim Ovacık'ta yaşanan çatışmalarda Dersim Bölge Komutanı Özgür'ün (Ali Kemal Yılmaz) ve Asmin'in (Gökçe Kurban) ölümsüzleştiğini duyurdu; "Zor olanı başarma, imkansız görüne vakit tanıma zamandır. Daha güçlü ve daha kararlı, daha donanımlı ve daha ısrarlı şekilde Halk Savaşı çizgisinde ısrar edeceğiz" dedi.

Katliamın 5. Yılında

yargılanana ve hak ettikleri cezayı alana kadar öfkemizi diri tutacağız" denildi.

Açıklamanın ardından Gençlik Örgütleri, bombaların patlama anıyla hafızalara kazınan "Bu Meydan Kanlı Meydan" marşını söyledi, "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak" sloganı ve alkışlarla eylem bitirildi.

Beşiktaş:

Gençlik Örgütleri de Beşiktaş İskele Meydanı'nda anmada idi. Katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını olduğu "5. Yılında 10 Ekim'i Unutmatacağz Affetmeyeceğz Hesap Soracağız" pankartı açılan eylemde sık sık "Unutmak Yok Affetmek Yok", "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak", "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Halkların Ortak Mücadelesi" sloganları atıldı.

Gençlik örgütleri adına yapılan açıklamada bu sistemin katliamları ve düşmanlaştırmaları karşısında tarih boyunca direnenlerin, yaşamı örgütleyenlerin, devrimi yaratanların olduğu vurgulandı, "Var olan karanlığa delik açıp insanca ve onurlu

bir yaşam sürmek isteyenlerin bir araya gelişi, her zaman egemenlerin korkulu rüyası oldu" dediler.

"Öğrendik ki gücümüz birliğimizden, örgütlülüğümüzden gelmekte. Bugün daha fazlasını yapmak, bu düzeni alt üst etmek de bizim elimizde. 10 Ekim'de yitirdiğimiz yoldaşlarımızı anmak onların bizlere bıraktığı kavgayı büyütme için sokak sokak, mahalle mahalle örgütleneceğiz. 10 Ekim'de yitirdiğimiz yoldaşlarımızın aklarını mücadeleye

"Şu An Sol Gözüm Görmüyor"

İstanbul Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde maskesini doğru takması için uyardığı Furkan T.'nin saldırısına uğrayan sağlık emekçisi Rifat Babayiğit, aldığı darbe nedeniyle gözünden ameliyat edildi.

İstanbul Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçisi Rifat Babayiğit, 25 Eylül günü muayene için bekleyen hastaları "maskelerini gerektiği şekilde takmaları" için uyardı. Ancak Babayiğit, bir yakınını hastaneye getiren Furkan T. tarafından darp edildi.

Rifat Babayiğit darp edilmesinin ardından acilen ameliyata alınırken, saldırgan da gözaltına alındı. GBT taramasında Furkan T.'nin bir başka suç ne-

mizde yaşatacağız. Onların hesabını bu sistemi yıkarak ve devrim için örgütlü mücadeleyi yükselterek soracağız. Katillerden Hesabı Gençlik Soracak!" denildi açıklamada.

Eylemi sloganlarla sonlandıran gençler daha sonra topluca vapura binerek eylemlerine vapura da slogan ve marşlarla devam ettiler.

Kadıköy:

Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda yapılacak anma için farklı noktalardan yürüyüşle geldi kitle. Kırtasiyeciler Sokak'tan yürümek isteyen grubu engellemek isteyen polis, sokağın giriş ve çıkışını kapatarak engellemek istedi. Grubun ısrarcı olması sonucu polis sokağı açmak zorunda kaldı. Ancak hemen ardından fotoğraflarla yürüyüşe geçen kitleye saldıran polis fotoğrafları yırttı. Diğer grupların yürüyüşlerinde de polis yer yer arbede çıkardı.

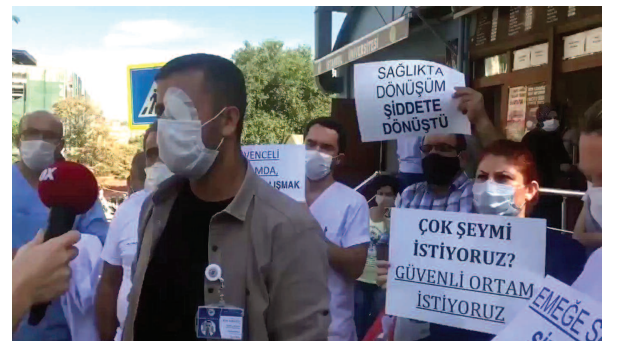
Beşiktaş'tan gelen Gençlik Örgütleri de flamları, önlükleri fotoğraf ve dövizleriyle İskele Meydanı çevresine barikat kuran polis gençlerin alana fotoğraflarla girmesini engellemeye çalışınca gençler, "Biz o katliamda yoldaşlarımızı kaybettik. Parçaları üzerimize yağdı. Bize kimse fotoğrafları indirmemez" diyerek öfkelerini sloganlarla haykırıldı.

Beşiktaş İskele Meydanı'nda, İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri "10 Ekim 2015 Ankara Unutturmayacağız, Affetmeyeceğiz" ile Gençlik Örgütleri ise "5. Yılında 10 Ekim'i Unutmatacağz, Affetmeyeceğz, Hesap Soracağız" pankartları açıldı. Yaşamını yitiren 103 kişinin fotoğrafları taşındı.

Yapılan saygı duruşunda Adnan Yücel'in "Biz Kazanacağız" şiirini okundu. Anmada ilk konuşmayı 10 Ekim Dayanışma Derneği adına Ankara'da katledilen Dicle Deli'nin babası Faik Deli yaptı, "İŞİD katilleri 103 canımızın katledilmesine, 500 arkadaşımızın da kalıcı hasarlarla yaralanmasına neden oldular. Yüreğimiz hala soğumadı" dedi.

KESK İstanbul Dönem Sözcüsü Mehmet Emin Kırşanlıoğlu basın açıklamasını okudu, 10 Ekim davasının bir kaç İŞİD'linin yargılandığı bir dava olarak bırakılmasına izin vermeyeceklerini, gözyumanlardan, destek verenlere kadar tüm sorumlular yargılanana kadar mücadele edeceklerini vurguladı.

Anma, sloganlarla sona erdi.

zümün ortasına vurdu. Hiçbir tartışma olmadı, kişi bile tanıımıyordum. Hemen acil cerrahiye gittik, sonra ameliyata aldılar" dedi.

Sol gözünün görmediğini söyleyen Babayiğit, "Göreceğimi söylüyorlar ama ne kadar göreceğim bilmiyorum. İkinci bir ameliyat daha olacağım. Hekimler kesin bir şey söylemediler daha ama düzelebileceğini söylediler. Önümüzde uzun bir süreç var" dedi.

Babayiğit, "Ben bugün gözümden oldum ama bazı sağlık çalışanları canlarını veriyor. Ben sadece maske için yardımcı oldum. Kötü bir şey de söylemedim. O kişiye acıyorum. Ailesi var, bizden enfeksiyonu kapıp başkasına taşıyabilir. Elini kolunu sallayarak hastaneye girme hakları yok. Güvenlik ya da polis eşliğinde girmeli. Bugün bana yarım başkasına zarar verebilir" diyor.

SEÇİMDEN SONRA TUFAN!

Sinan Kaleli

Latinler, sınıflar mücadelesi açısından gerçekten çok zengin bir laboratuvar. Mücadelenin her biçiminin tüm zenginliğiyle verildiği bir kıta. Başarılı ve başarısız gerilla mücadelelerinin, silahla alınan iktidarın sandıkla verilmesinin, seçimlerle sosyalizme yönelme deneyimlerinin, askeri faşist darbeye elde silah direnen seçilmiş devlet başkanlarının (Allende), “kurtarılmış bölge”lerin, “ölüm mangaları”nın, darbeler zincirinin...

Şili’de Allende’nin dramatik ama onurlu akıbetinden sonra, Venezuela’da Chavez eliyle demokratik halkçı bir yönetim iş başına geldi. “Seçimlerle sosyalizm” düşünüyorum. İkinci bir örnek oldu. Venezuela’nın Bolivarçı devrimcileri de yine darbelerle karşılaştı. İçerden ve dışardan saldırıya uğradı. Mücadele sık sık iç savaş düzeyinde seyretti. Sınıflar arası güç dengeleri, tüm bu saldırganlığa rağmen Bolivarçı demokratik devrimci iktidarın ayakta kalmasını sağladı. Bolivarçı Venezuela hala dizginsiz bir emperyalist saldırıganlıkla karşı karşıya. Habire darbe girişimleri, kendinden menkul kukla başkan (Guaido), yoğun ekonomik yaptırımlar ve emperyalist işgal tehdidi altında, ayakta kalma mücadelesine

devam ediyor.

Bolivya ise, “yerli başkan” Morales’in 2006’da seçilmesinin ardından “sola” yöneldi. Güçlü bir kitle desteğine sahip olan Morales ve başında bulunduğu MAS (Sosyalizme Doğru Hareket), Venezuela’ya göre çok daha ilımlı bir ekonomik yönelim içindeydi. Bu anlamda Bolivarçı Venezuela’ya göre sosyalizme daha uzaktı. Ama her iki ülke de demokratik halkçı iktidarlara sahip olarak, kendilerine has bir yolda ilerlediler. Anayasa değişikliğiyle ülke adı Bolivya Çokuluslu Devleti oldu. Ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturan yerli halk, sistem içinde belirgin bir konum kazandı.

Morales’in “kamucu uygulamaları” kuşkusuz belirli bir noktada emperyalist sermaye ve Bolivya’daki işbirlikçi burjuvalar tarafından alaşağı edilmiş zorundaydı. Ne var ki seçimler ve sandık yoluyla Morales’i alaşağı edemedi sermaye. 2019 Ekim seçimlerinde Morales ilk turda kazandı seçimi. Ve çokça örneğini gördüğümüz “seçim protestoları” başladı.

Malum, şu dönem çok revaçta bu yöntem. Emperyalist burjuvazi işine gelen her yerde seçim sonuçlarının protesto edilmesini örgütüyor. Bunun için tonla para harcıyor. Bizzat “profesyonel gösterici” yetiştir-

iyor/kiralıyor. Olmadı, sabotaj ve terör eylemleri örgütüyor. Sonra seçim sonuçlarını, seçilmiş başkanları tanımiyor. Hatta Guaido ve Tihanovskaya örneğinde olduğu gibi ucube başkanlar “atıyor”!

Bolivya’da 19 günlük protesto ve örgütlü şiddet olaylarından sonra ordu ve polis 10 Kasım 2019’da darbe yaptı. Morales’i ve yardımcılarını ailelerini öldürmekle tehdit ederek istifaya zorladı. Morales, ne yazık ki bu baskılara boyun eğdi ve istifa etti. Bir liderin asla ve asla yapmaması gereken bir hareketi bu. İster kendi ailesini düştüğü için, ister sokaklarda dökülmesini istemediği için olsun, istifa etmek, darbeye karşı devrimcilerin elini kolunu serbest bırakmak anlamına geliyordu. Nitekim istifa ve köşe kapmaca haline bürünen sürgünden sonra olaylar durulmadı. Tersine, darbecilerin saldırıları arttı.

Yerli halk ve işçiler El Alto’da, Cochabamba’da, başkent La Paz’da ve diğer bölgelerde direnişe geçti. Liderlerinin gösteremediği direniş işçiler, madenciler, yerli emekçiler gösteriyordu.

Ordu, polis, kiralık paramiliter kuvvetler ise direnişe saldırdı. Yerli halk aşındı. Yerli halkın ulusal sembolleri (bayrakları) yerlere atıldı. MAS mil-

letvekilleri parlamentoya alınmadı.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, ordu ve polise dayanarak darbe yaptı. Vahşet uyguladı. Ama Bolivya halkının direnişini kıramadı. Sert çatışmalara ve kayıplara rağmen, madencilerin güçlü eylemleri, yerli işçi ve emekçilerin tüm ülkeyi felç eden yolları ablukaya alma eylemleri, darbeye cuntanın duruma hakim olmasını engelledi. Cunta, işin başında kullandığı “beyaz özentisi yerli” Anez’i daha fazla taşıyamadı. Karşı-devrimi kendi gölgesinde birleştirebilecek bir “lider” de çıkartamadı. Altından gelen devrimci baskı, baş eğmeyen kitleler, cuntanın (zaten işin başında da pek oluşmayan) iç bütünlüğünü bozdu, çelişkilerini artırdı.

Cunta, salgını bahane ederek seçimleri iki defa erteledi. Normalde hızla seçime gitmesi gereken ülke, karşı-devrimin üzerinde anlaşabildiği ve seçimleri kazandırabilecekleri bir aday çıkarmadığı, öte yandan MAS adayının kazanmasının kesin olduğu şartlarda seçimler sürekli ertelendi. Bunun üzerine Bolivya emekçileri bir kez daha sokaklara çıktı. El Alto’yu, bu iktisadi can damarı, ablukaya aldılar. Giriş çıkışlara izin vermediler. Genel greve gittiler. Cuntanın saldırıları işe yaramadı.

Bu şartlar altında 18 Ekim’de seçimlere gidileceği açıklandı.

Ortam çok gergin. Zira MAS adayı Arce tüm yoklamalarda açık ara önde. Ve ilk turda seçimi kazanma olasılığı yüksek. Gün gün yapılan anketlerde oy oranı sürekli artıyor. İkinci tura kalma ihtimali yoklamalarında da muhtemel rakibi Mesa’ya 10 puan fark atarak seçimi kazanıyor.

Bu şartlarda emperyalistler ve işbirlikçileri seçimlere nasıl gidecek? Her tür hilenin yapılabileceği, baskı ve saldırıların gerçekleştirileceği aşikar. Sandıktan kendine uygun sonucu çıkartmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Peki ya bir terslik olursa?

Şimdiden TV ekranlarına kimi yerliler çıkartılarak “MAS’a oy vermezsem tarlam ve evim yakılacak, tehdit altındayım” propagandası başladı. (Bizdeki propagandalara nasıl da benziyor!) Bu tür propagandalar, MAS’ın sandıklarda hile yapacağı (ne tuhaf, resmi ve fiili iktidari elinde tutan cunta değil, ama MAS hile yapacak!!!) yaygarası, seçimlerde “kazara” MAS kazanırsa, sonuçların tanımmayacağını gösteriyor. İşin ilginç, darbeye meşrulaştırma aracı olarak iş gören OAS bile, Morales’in seçildiği seçimlerde bir hile tespiti yapamamıştı. Şimdi

“iktidardan sürülen” MAS, böyle bir hileyi nasıl yapacak?

İşin aslı, cuntanın ve emperyalistlerin bu türden “kazaya” meydan vermemek üzere hazırladıkları ortada. Cunta, seçimden sonraki 48 saat boyunca her tür gösteriyi, protestoyu yasaklama kararı alma niyetinde. Gizli saklıları yok. Açık açık “MAS iktidara gelmeyecek” diyorlar. Dolambaçlı söz, ima vs değil. Bunu net bir şekilde söylüyorlar. Bunun anlamı şu. Sandıklardan MAS çıkmayacak! Es kaza çıkarsa “hile yapıldı” deyip tanımayacaklar zaten. Ama asıl hazırlıkları, sandıklardan MAS’ı çıkartmama yönünde.

Cuntaclar silah alımları yaptılar. Paramiliter kuvvetler oluşturdular. Özel “sivil toplum örgütleri” kurdular. Sandıkla gitmeyeceklerini peşinen ilan ediyorlar. (Bunu bizim sandık düşkünlerimiz için özel olarak aktarmış olalım!)

Her hal ve şartta önümüzdeki Pazar günü yapılacak seçimlerden sonra ortaklık kurulmayacak. Tersine çatışmalar daha da yoğunlaşacak. Devrimle karşı-devrimin kavgası sandıkla çözülmez çünkü. Bu tarihsel dersi bir kez de Bolivya’da alacağız.

Parti’nin 75. Yılında

Sosyalist Kore’de, Kore İşçi Partisi’nin kuruluşunun 75. yıldönümü 10 Ekim günü büyük törenlerle kutlandı. KDHC lideri ve Kore İşçi Partisi Başkanı Kim Jong Un’un törende yaptığı konuşması, KCNA’dan (KDHC Haber Ajansı) alınarak özetlenmiştir.

Sevgili yoldaşlar,
Şanlı Partimizin kuruluş yıldönümü geldi.

Büyük ihtişamlı gece geldi. Nihayet bu görkemli gecede, daha önce görülmemiş zorluklarla kuşatılmış olan bu yıl Partinin kuruluş yıldönümünü kutluyoruz; Neden bilmiyorum ama bu gerçek bile beni çok fazla etkiliyor.

Büyük Partimizin 75. kuruluş yıldönümünü tebrik ediyorum, Kore İşçi Partisi (KİP) Merkez Komitesi adına, bu Ekim tatilini büyük bir şeref ve gururla yücelten herkesi içten tebrik ediyorum.

Tüm halkımızı içten teşekkür ve tebriklerimi sunarım.

... Şu anda, askeri personelimizin çoğu, devletin güvenliğini ve halkın güvenliğini savunmak için anti-salgın cephe ve bu görkemli Kim Il Sung Meydanı’ndan uzaktaki rehabilitasyon projesi sahalarında cesurca çalışıyor.

Ordumuz, salgın ve doğa güçlerinin yarattığı öngörülemez zorluklar ve düşman güçlerin askeri tehditleri karşısında, ulusal savunmanın itici gücü olarak görevini böyle bir itibarla yerine getiriyor.

... Bu fırsattan yararlanarak, dünyanın dört bir yanındaki kötü huylu virüsün neden olduğu hastalıkla mücadele eden herkese gönülden teselli sunuyorum ve tüm insanların sağlığını, mutluluğu-

nun ve kahkahasının garanti altına alınması için kalbimin derinliklerinden dileklerle bulunuyorum.

Güneydeki değerli hemşehrilerimize de bu sıcak dileğimi iletiyorum ve bu sağlık krizinin olabildiğince erken sona ermesini ve kuzey ile güneyin tekrar el ele tutuştuğu günün gelmesini diliyorum.

...
Sevgili yoldaşlar,
Bugün Partimizin 75. kuruluş yıldönümünü yurt çapında kutluyoruz.

Dünyada başka hiçbir ülke, bir partinin kuruluş yıldönümünü, ülkemizin yaptığı gibi tüm halkının mutlu bir bayramı ve büyük anlamı olayı olarak kutlamaz.

Duygusal ve keyifli olan ve tüm halkımızın büyük neşesiyle dolup taşan bu gece burada dururken, korkarım önce onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Şu anda, Partimizin 75 yıllık ihtişamlı dolu tarihini her sayfasına dönüp baktığımız zaman ne söyleyeceğimi düşünüyorum; ama benim içten, samimi sözüm onların sadece bir tanesidir, teşekkürler.

Özellikle onlara hastalıktan uzak sağlıklı oldukları için teşekkür ediyorum.

Özellikle bunu söylemek istiyorum.

Kendilerine, hiçbiri kötü huylu virüse kurban gitmeden sağlıklı kaldıkları için teşekkür ederim.

Tüm halkımızı tüm dünyayı kasıp kavuran zararlı salgın hastalıktan savunduğumuz gerçeği Partimizin doğal bir görevi ve başarısı olarak söyleyebilir. Ancak bu başarıdan etkilendim ve sağlıklı görünümlerini gördüğüm için teşekkür dışında bir kelime bulamıyorum.

... Ancak birbirleri için endişelenen, önemseyen ve koruyan böylesine mükemmel insanlar için ve bu insanların yüksek bir vatanseverlik duygusu ve yüksek düzeyde bir öz bilinçle işbirliği içinde yaşadıkları sosyalist toplum için mücadele olmasaydı korkunç felaketi önleyemedik.

Tüm halkımız devletlerini, kendilerini ve çocuklarını savunma mücadelesinde tek bir kişi olarak ortaya çıktıkça, salgın karşıtı çalışmaların itici gücü haline geldikçe, ülkenin geri kalmış ve her şeyden yoksun olan anti-salgın sektörü yeniden canlandırılabilir ve başkaları için akıl almaz olan salgın karşıtı istikrar korunabilir.

... Tüm bu zorluklar kuşkusuz ülkemizdeki her aile ve her vatandaş için ağır bir yük ve acıdır.

Halbuki milletimiz, milli meseleleri ailesinin önüne koyan, devletin yaşadığı her türlü zorluğu onunla paylaşan, içten ter aktırmaları ve gayretleriyle ülkesine sınırsız destek veren minnettar vatanseverlerdir.

Partimiz bu yüzden her türlü ulusal zorluğa inanarak ve onlara güvenerek göğüs geriyor, her zaman ülkenin içinde bulunduğu durumların yükünü kaldırırsa ortaya çıkıyor.

Halkımız Partimize her zaman minnettar olmuştur, ancak minnettarlığı kesinlikle hak edenler kendilerinden başkası değildir.

Geçtiğimiz 75 yıl boyunca halkımız tek yürekle Partiyi destekledi ve hatta tereddüt etmeden kanlarını dökerek kutsal devrimci davamızı savundu.

Devrimci yolu takip eden, en çetin ve sınavlarla kuşatılmış olan Partimizin bu kanlı yolu zafere ve şanlı süslemesinin sırrı, halkımızın içtenlikle ona güvenip

destek vermesi ve davasını savunmasıdır.

Tarihin her şeye gücü yeten yaratıcısı olarak büyük halkımız olmadan Partimizin 75 yıllık şanlı tarihinin bir anını bile kimse düşünemez. Her zaman bilge bir akıl hocası olarak ona bilgelik ve beceriklilik sağladılar, tükenmez bir güç ve cesaret aşıladılar, onları pahasına savundular, içtenlikle desteklediler, planlarını ve çizgilerini gerçeğe dönüştürdüler.

...
Yoldaşlar,
Halkımızı sıkı bir şekilde savunmak, onlara daha fazla saygı göstermek ve hiçbir şeyi esirgemediği mutlu bir yaşam sürmelerini sağlamak Partimizin ve benim ilk ve en önemli görevim ve kararlı irademdir.

Partimiz, sosyalizmi, halkımızın haysiyetini ve yaşam çizgisini sıkı bir şekilde savunmak ve halkımızın zu topraklarda, sonuza dek savaşın uzak, nesilden nesile refahın faydalarından yararlanmasını sağlamak ve barışı korumak için en güçlü askeri ka-

biliyeti zaten oluşturmuştur.

... Devletimizin bağımsızlığını ve varlığını savunmak ve bölgede barışı korumak amacıyla taşıyan savaş caydırıcılığımız asla istismar edilmeyecek ve önleyici saldırı aracı olarak kullanılmayacaktır.

Ancak, herhangi bir güç devletimizin güvenliğini ihlal ederse ve bize karşı askeri güce başvurursa, onları cezalandırmak için şimdiden en kuvvetli saldırı gücümüzü kullanacağız.

Askeri gücümüzün başka birini hedef almasını asla istemem. Savaş caydırıcılığımızın başkalarını hedef almak için geliştirilmediğini açıklığa kavuşturuyoruz.

Kendimizi savunmak için geliştiriyoruz. Kendi gücümüz yoksa, yapmamız gereken tek şey yumruklarımız sıkılmış olmasına rağmen akan gözyaşlarımızı ve kanı silmektir.

... Şimdi geriye kalan, halkımızın artık yeterli ve medeni bir yaşamın, zorluklardan tamamen

uzak olmasını sağlamaktır.

Partimiz, halkın refahını iyileştirmeyi ve onlara daha fazla fayda sağlamayı amaçlayan ve halkımızın hayalini kurduğu ideal refah toplumunu olabildiğince erken getirmeyi amaçlayan avantajlı politika ve önlemleri her zaman yönetecek ve durmaksızın genişletecektir.

... Partinin tek yürekli birliği ve uzun mücadelede pekişen halk kitleleri ve sosyalizminin kendi kendini idame ettirmek için sağladığı yetenek ve varlık - bunlar kesinlikle ilerlememizi sağlayan ve hızlandıran güçlü bir güç haline gelecektir.

... Sosyalist inşada daha yüksek hedeflere ulaşma mücadelesinde herkesin hissedebileceği yeniliklerin, gelişmenin ve köklü değişikliklerin yapılmasını sağlamak için tüm çabalarımızı büyük ideali gerçekleştirmeye yönlendireceğiz.

Yoldaşlar, biz güçlüyüz ve sınımaların ortasında daha da güçleniyoruz.

Zaman bizden yana.

... Yaşasın Büyük Halkımız!

RUSYA BELARUS'UN EGEMENLİĞİNİ KORUMA SÖZÜ VERİYOR ÇEVİRİ

Belarus devlet başkanı Aleksander Lukaşenko, NATO tehditlerine ve yeni den seçilmesine karşı süren protestolara cevap vermek ümidiyle Rusya devlet başkanı Vladimir Putin ile 14 Eylül'de Rusya'nın Soçi kentinde bir araya geldi.

Belarus hükümeti web sitesine göre, "İki ülkenin lideri, çeşitli alanlarda karşılıklı işbirliğinin durumunu ve gelişme olasılıklarını, müttefik ilişkilerini, üzerinde durulan uluslararası problemleri ve bölgedeki durumu, beliren karşılıklara ortak cevap verme konularını tartıştılar.

İki devlet başkanının yıllar süren gergin bir ilişkisi oldu ama son buluşma kriz zamanlarında ortak çıkarlara işaret ediyor. Rusya, NATO tankları ve uçaklarının konuşlandırılmasından sonra, Ağustos ortasında Belarus hükümetine askeri yardımda bulunma sözü verdi (CNBC, 16 Ağustos). Aynı zamanda Putin, eğer mümkünse mevcut mücadelenin içsel olarak ele alınmasını istediğini belirtti.

Batıdaki emperyalist güçler, Lukaşenko'nun halkın oylarının %80'ini alarak ezici üstünlükle kazandığı 9 Ağustos seçim sonuçlarını kabul etmeyi reddeden serbest piyasa yanlısı, neoliberal muhalefete sempati besliyorlar.

Muhafifler sıklıkla 2. Dünya Savaşı sırasında Nazi işgalciler tarafından sonra da Sovyetler Birliğinin yıkılmasından sonra kapitalist karşı-devrimcilerin kullandığı, ilk kez 1. Dünya Savaşı sırasında emperyal ordunun Alman işgalcileri tarafından kullanılan beyaz-kırmızı bayrağı dalgalandırıyorlar. Burjuva medyaya, Lukaşenko'ya karşı bir şeytanlaştırma kampanyası yürütmekle meşgul; düşman muhalefetin liderlerini körü körüne överken ona "son Avrupalı diktatör" diyor.

Devrimciler ve anti-emperyalistler

için önemli olan, Belarus'un, ulusal kaynaklarını çalmak isteyen uluslararası yatırımcıları yasaklamayı başaran tek eski Sovyet cumhuriyeti olduğunu göz önünde bulundurmaktır. Emperyalistler Lukaşenko'yu ikiyüzlü bir şekilde "diktatör" olarak yaftaladıklarında, bunun "insan hakları"yla vb hiçbir ilgisi yoktur fakat onun başarılı bir şekilde kaynakların ve endüstrinin tümünden özelleştirilmesinden kaçınma yeteneğiyle çok ilgisi vardır.

Emperyalistler Lukaşenko'dan Niye Nefret Ediyorlar?

Aleksander Lukaşenko, 1980'ler boyunca Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin bir üyesiydi. 1980'lerin ortasında o zamanlar Belarus Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin bir bölgesi olan Şiklov'da Gorodet devlet çiftliğine müdür olarak atandı. 1991'de Lukaşenko, Belarus'un Sovyetler Birliği'ni dağıtan anlaşmaya karşı oy veren tek milletvekili idi (Reuters, 20 Aralık 2010).

Şu anda bir devletin siyasi başkanı için oldukça olağandı sayılabilecek şekilde herhangi bir siyasi partiye üye olmayan Lukaşenko, bir "bağımsız"dır. Bununla birlikte, Belarus Komünist Partisi'nin güçlü desteğine sahip.

Lukaşenko, ilk defa 1994 yılında eski SSCB'nin destekçisi ve sosyalizm yanlısı olarak Belarus başkanlığı için yarıştı. Ülkenin her yanından işçiler ve çiftçiler, onun kampanyasını kucakladılar ve seçimleri kazandı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin dağılması, dünya ölçeğinde işçi sınıfı ve ezilen halklar için ciddi bir geri düşüş oldu. Belarusla sınırlı olan Ukrayna, Litvanya ve Letonya gibi eski Sovyet cumhuriyetlerinin bir çoğu, Polonya'nın daha önce yaptığı gibi emper-

yalist Batı'nın sömürgeleri oldular ve NATO askeri ittifakına katıldılar.

Belarus ise tersine endüstrisinin önemli kısmının toplumsal mülkiyetini korudu. Belarus, hâlâ kolektif çiftlik ve fabrikalara sahip olan tek eski Sovyet cumhuriyetidir.

Belarus, tam bir karşı-devrimci direndiği için, bir çok insan onun da muhtemelen 2014'te Ukrayna'daki darbeden sonra geliştirilen bir diğer ABD-NATO destekli "Maydan Darbesi"nin hedefi olacağına inanıyor. Washington ve Avrupalı NATO güçleri o zaman neo-Nazi teröristlerini bile kullanmak suretiyle Ukrayna devlet başkanı Yanukoviç'in devrilmesine yardımcı olmuşlardı.

Ukrayna'nın başkenti Kiev'deki Maydan Alanı, 2014'te hükümet karşıtı protestoların merkezi olmuştu. Darbenin arkasında, Belarus ve Rusya'nın birlikte parçası oldukları Avrupa Ekonomik Birliği'nden çok, emperyalist Avrupa Birliği ve ABD ile ittifaktan yana olan Ukrayna'nın faşist ittifakı, anti-komünist ulusalcılar ve beyaz ırkın üstünlüğünü savunanlar vardı.

Ukrayna Komünist Partisi 2 Eylül

tarihinde web sitesinde "Belarus, Sovyet sonrası devletler için, tüm olası varolan üretim potansiyelini kullanarak Rusya pazarına güvenerek biricik bağımsız gelişme yolunu izledi. Başkan Lukaşenko, şok terapisinin aşırılıklarından, Doğu despotizmi ve Batı sermayesi tarafından sömürgeleştirilmeden kaçınarak sezgisel olarak en uygun yolu seçti. Ekonomik kargaşalıktan, sistemik yolsuzluktan, toplu sermaye ihracatından ve ülkenin yıkımından kaçınmayı başardı. Bu ders için teşekkürler; Belarus, eski Sovyet cumhuriyetlerinin en başarılısı oldu: 1990-2014 periyodunda Belarus'un Gayrisafi Milli Hasılası ikiye katlandı; aynı periyotta Rusya'da %25 artış oldu. Ukrayna'da %35 düştü (Dünya Bankası'nın hesaplamalarına göre)" diye yazıyor.

ABD ve Batı Lukaşenko'ya Muhalefeti Destekliyor

Batı ve özellikle ABD kökenli medya şirketleri, emperyalizm yanlısı Ulusal Demokrasi Vakfı tarafından desteklenen muhalefet protestocularını "ilerici" olarak göstermeye çalıştı. Muhalefet liderlerinin kapitalizm yanlısı

yöneliminin üzerinde durmuyorlar.

Batılı emperyalistler, düşman olarak değerlendirdikleri bir hükümet karşı bir şeytanlaştırma kampanyası başlattıklarında, sıklıkla gerekçe olarak "insan hakları"ni kullanırlar. ABD ve Batı Avrupa medya şirketleri, 1999'da Yugoslavya'yı suç teşkil edecek şekilde bombalamak ve 2001'den beri Afganistan'ı işgal etmek için ikiyüzlü bir şekilde "kadın hakları"ni bahane olarak kullandı. Aynı bahane bugün Lukaşenko'yukaralamak için tekrarlanıyor; çünkü muhalefet liderlerinin bazıları kadın.

Bu kampanya şu gerçekleri gözmezden geliyor: ABD'de kadınlara doğum izni garantisi verilmiyor; ama Belarus'ta kadınlara doğumdan 70 gün önce ve sonrasında 56 gün ödeme yapılıyor. Çocuk bakımı izni, doğumu takip eden yıllar için alınabilir (Reuters, 6 Mart 2019). Doğum izni ve çocuk bakımı Belarus'ta hâlâ varolan bir çok Sovyet dönemi uygulama örneklerinden sadece ikisi.

Kürtaja erişimin sürekli saldırı altında olduğu ve kadınlara aynı iş için erkeklerden daha az ödediği yer ABD'dir. Kamplardaki göçmen kadınların rahimlerinin alınmasını zorlayan canavarlıklar ancak burada olabilir.

Belarus, her yerde varolan miktarda çelişkilere sahip. Fakat, 1990'ların başlarında kapitalizm yanlısı karşı-devrimin tüm acılarına rağmen, hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş olsa da, Belarus, tüm eski Sovyet cumhuriyetleri arasında en merkezi planlı ekonomiye sahiptir.

Emperyalistler Belarus'tan elinizi çekin!

Çeviri Kolektifi

Not: workers.org sitesinde yayınlanan Otis Grotewohl'un 22 Eylül 2020 tarihli haber-yazısından çevrilmiştir.

OY KULLANMA HAKKI:

"KAPİTALİSTLERİN CÖMERTLİĞİ Mİ İŞÇİLERİN DEMOKRASİSİ Mİ?"

ÇEVİRİ

ABD'de bu seçim dönemi boyunca, pek çok insan, sözcük kapitalist "demokrasinin" mihenk taşı olan, evrensel burjuva oy hakkına erişmek için hâlâ mücadele ediyor.

Yalnızca Protestan olan mülk sahibi beyazların yasal olarak oy kullanabildiği 1776'dan beri çetin bir mücadeledir genel oy hakkına sahip olma kavgası. Onlar dışındakilerin (Katolikler, Quakerlar, Yahudiler, Yerliler, Asyalılar, kölelikten azat edilmiş bile olsa Siyahlar, evli veya bekar kadınlar, yoksul beyaz erkekler) oy kullanma hakkı yoktu.

Yüzyıllar boyunca tarihi başarılar ve yenilgiler yaşandı. 1860'larda ve 1870'lerde, birçok eyalet, kölelikten yeni kurtulan Siyahların bu haktan mahrum bırakılması için farklı suçlardan hüküm giymiş kişilerin oy kullanma hakkını reddetmeye başladı.

Öyle ki 2018'de Florida'da, orantısız bir şekilde siyahi bireyler olmak üzere, sabıka kaydı olan bir milyondan fazla kişi, çoğunluğu beyaz olan seçmenlerin %64'ünün eyalet Anayasası'nda bir değişikliği kabul

etmesinden sonra oy kullanma haklarını kazanabildi.

Bunun hemen ardından gerici kesimler bu karara karşı harekete geçti. Vali Ron DeSantis tarafından teşvik edilen Cumhuriyetçiler kontrolündeki Florida Yasama Meclisi, daha önce hapsedilmiş kişilere, oy kullanma haklarını yeniden kazanabilmeleri için "ücretler" ve "para cezaları" ödemelerini kanun olarak koydu. 11. ABD Temyiz Mahkemesi de yasayı onayladı.

Bu nedenle, milyarder Demokrat Michael Bloomberg, 2020 genel seçimlerinden önce oy haklarını eski haline getirmek için sabıka kaydı olan yaklaşık 31.000 Florida sakini için para cezaları, ücretler ve tazminatlarını ödeyebilmeleri için 16 milyon dolar topladığında muhtemelen bir cömertlik gibi görünmüş olmalı. (snopes.com)

Ne cömert bir hediye! Hayır!

Bloomberg, oy kullanma hakkı elinden alınan bir milyon insanın yalnızca %3'ü için toplanan katkıları koordine etti. Toplanan katkıları bu insanların hepsi için kullanabilirdi. Forbes dergisinin "Dünyanın En Zen-

ginleri" 2020 listesine göre Bloomberg, borsa tüccarları tarafından verileri analiz etmek ve büyük bir servet elde etmek için kullanılan bilgi sistemlerine sahip olduğu için 54,9 milyar dolar değerinde.

Bir milyar ne kadar süreye

eş değer? Bir milyon saniye cinsinden ölçülürse, 11.6 güne eşit olur. Bir milyar saniye 31,7 yıla eşittir.

Bu Florida "suçularının" hapsedildiği ve kölelik koşullarında çalıştığı yılların birkaç saniyesini bahşeden Bloomberg'in kapitalist hayır kurumunu düşünün. Onun "katkısı", onu bir süper milyarder yapan karları

elde etmek için her cinsiyetten, millettten, yaştan ve yetenekten işçilerin aldığı emek süresinin birkaç gününe bedeldi.

Demokrat Bloomberg sadece birkaç kişiye "sadaka" dağıttı. Cumhuriyetçi yaklaşım, siyah seçmenleri koruyan 1965

Oy Hakkı Yasası'nın iniçini boşaltmaktan, seçmen kimliği yasalarını dayatmaya; oy kullanma yerlerini kapatmaktan, oy pusula postalarına saldırıya; Siyahların çoğunlukta olduğu bölgelerdeki seçmenleri tehdit etmekten "Trump'ın seçim güvenliği operasyonuna" katılma çağrısı için beyaz üstünlük yanlısı kanun tanımaz-

lara harekete geçme ışığlı çalmaya... pek çoklarının haklarından mahrum bırakmak için çıplak yumrukla saldırı şeklindedir.

Neyse ki, eskiden köleleştirilmiş insanların 1870'lerin Yeni Den Yapılma döneminin "Beyaz Terörü"ne karşı yürüttüğü mücadele gibi, insanlar sandıkları ve oy kullanma hakkını savunmak için örgütleniyorlar. İlerici örgütlerden oluşan bir koalisyon, 6.000'den fazla "seçim savunucusunu" harekete geçirdi.

Küba'nın sosyalist işçi demokrasisi, ABD'deki neredeyse 250 yıllık amansız seçmen reddine ve seçmenlerin bastırılmasına ne kadar da tetatlık oluşturuyor!

Küba, ulusal anayasasına göre, Halk İktidarı Ulusal Meclisi'nin (Asamblea Nacional del Poder Popular) kendisi, halkın parlamentosu ve devlet iktidarının en yüksek organı olduğu sosyalist bir demokrasiye sahiptir. 600'den fazla milletvekilinin yarısı belediyelerin halka açık toplantılarında aday gösteriliyor. Normal seçimler sırasında, seçmenlerin %70'i ile

%90'ından fazlası parlamento seçimlerine delege olarak girmek için aday gösterme meclislerine katılıyor.

Tüm halkın temsilini sağlamak için, milletvekillerinin yarısı sendikalar, kadın örgütleri, çiftçi kooperatifleri, öğrenci federasyonları ve halk konseyleri gibi kitle örgütleri tarafından aday gösterilir. Küba Komünist Partisi dahil hiçbir siyasi partinin kampanya yapmasına izin verilmiyor!

Adada en az iki yıldır ikamet eden Küba vatandaşları için oy kullanma yaşı 16'dır.

2016 ABD başkanlık seçimlerinde seçmenlerin %46'sı oy kullandı. Ama kapitalist sistemde kaç seçmenin haklarından mahrum bırakıldığını kim bilebilir?

Küba'nın 2018'deki parlamento seçimlerinde seçmenlerin %85'i oy kullandı. İşte bir işçi demokrasisinde, devrimci temelleri olan bir demokrasiye oy verme hakkı böyle şekillenir.

Çeviri Kolektifi

NOT: Workers World sitesinde 7 Ekim tarihli editör makalesinden çevrilmiştir.